

JURNALUL

Nr. 85

Anul III

Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION

16 pagini ■ 150 lei

SF

Dan POPESCU

Ana - Maria

NEGRILĂ

John

BRUNNER

Andrei

COJOCARU

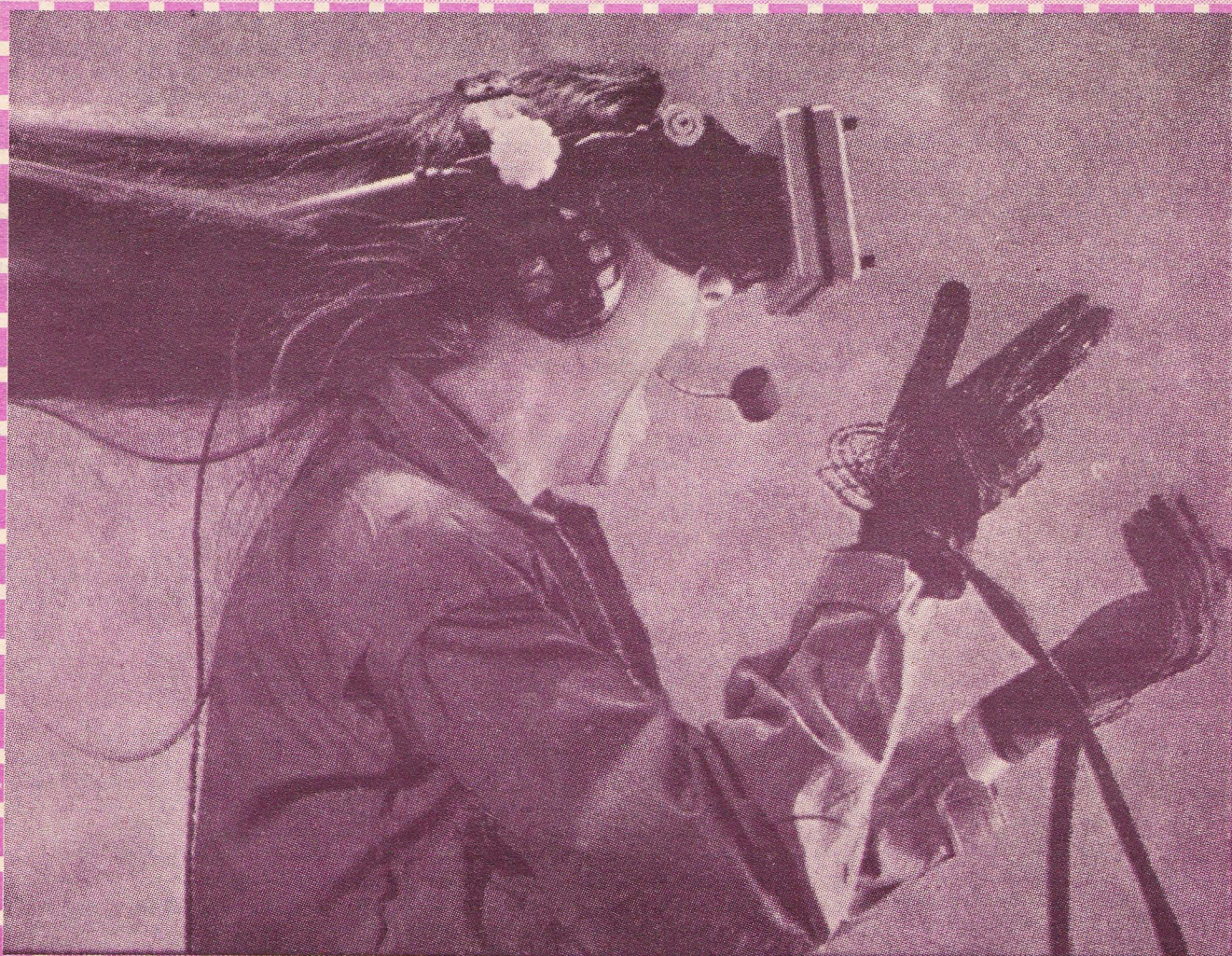
Daniel ENACHE

Frank M.

ROBINSON

Mihail

GRĂMESCU

Cupasiile pe-o curbă deschisă (3.5)

Bineînțeles că v-ar place ca fandomul să aibă autoritatea sistemelor bine orînduite, așa că să continuăm.

(*Mie nu mi-ar place lucrul ăsta! De fapt, dezorganizarea fandomială este lucrul care-l și face atât de atrăgător și neconformist. Notă I.B.*)

(*În plus "dezordinea generează ordine, pe cînd ordinea generează anarhie". Citat din A.C. Clarke. Notă A.B.*)

(*Cred că citatul este mai mult decît aproximativ pentru că ordinea nu generează anarhie - ar fi bine -, ci stagnare! Notă I.B.*)

Propuneam următoarele categorii de premii pentru activitatea de pe un an: roman, nuvelă, povestire, artist plastic, revistă profesionistă, fanzin, promotor, show TV, show audio. Și să adăugăm povestirile scurtissime și premiul pentru activitatea de o viață.

(*La categoriile mai sus amintite aș mai adăuga premiul pentru cel mai bun supliment - fiindcă sînt mai mult de două, pentru cel mai activ cenacul (pentru că sînt mai multe de două), premiul de debut (pentru că sînt mai mulți de doi), premiul pentru cel mai important traducător român (pentru că sînt mai mult de doi), premiul pentru cea mai importantă editură (pentru că sînt mai mult de două). Notă A. & I. Bănuță*)

Sînt multe de discutat. La roman ar trebui avute în vedere și antologiile și culegerile de autor.

(*Aici mi se pare că Dan abdică de la criteriul "ca dîncolo". Din cîte știu - atunci cînd e cazul - acestea se premiază în cadrul unor categorii separate. I.B.*)

În 1993 s-au publicat 3 culegeri, o antologie (mixtă) și opt romane (din care cinci reeditări). Deci categoria s-ar putea numi mai bine carte și am putea astfel să ne manifestăm aprecierea și față de autorii de proză scurtă și față de editori și față de reeditările meritoase.

(*Hai să fim serioși! Chiar Dan sugera ca număr minim de concurenți doi - pe de o parte - însă criteriul e fals: ce s-ar fi întîmplat dacă în anul premierii lui Frank Herbert "Dune" ar fi fost singurul roman apărut? Nu ar mai fi fost premiat? După părerea mea singurul criteriu valabil este cel al valorii: pot să fie și treizeci de romane, dar dacă sînt proaste nici unul n-o să fie premiat. Pur și simplu I.B. Idem !*)

La nuvelă și povestire zic să-i lăsăm pe autori să le clasifice (cu alte cuvinte să și-o facă cu propria mină), iar la tablete să punem o condiție suplimentară - minim 13 tablete publicate (de ce 13 vă las să ghiciți singuri). În ceea ce privește premiul pentru întreaga activitate, chestiunea delicată este dacă să premiem numai pe cei încă în viață sau să o facem pentru cei care au rămas printre noi doar prin rezultatele muncii. Cei care s-au dus în alte dimensiuni nu se pot bucura de premiu - iar rudele și neamurile, care de regulă se mai și opun activităților scriitoricești, ar vedea numai profitul - deci pe aceștia să-i premiem prin păstrarea lor în memoria fandomului.

(*Propunere - JSF propune un premiu anual care să poarte numele DAN MERIȘCA - premiul să fie realizat din material dur, eventual sticlă - vezi Nicu Gecse - să fie transmisibil, să se acorde o singură dată în viața celui mai bun*

organizator al unei manifestări sf, sau celui mai bun promotor. De asemenea se pot găsi și pentru toate premiile suficiente nume, dar dacă nu facem nimic pentru păstrarea memoriei și operei scriitorului respectiv gestul mi se pare fără sens. Nu înțeleg de ce Anticipația nu oferă un premiu anual - chiar fără suport material - Adrian Rogoz. Și fiindcă veni vorba de nume și fani, am impresia că fandomul l-a cam uitat pe Doru Davidovici. Notă AB

Nu cred că ar fi de dorit implicarea autorilor în judecarea propriilor creații. Măcar pentru menajarea orgoliilor proprii. Notă IB)

De premiile de încurajare e mai bine să ne lipsim. Din 1982, anul intrării mele în fandom, am văzut o mulțime de încurajați care nu numai că nu au depășit acest stadiu, dar nici nu s-au străduit măcar să încerce. De altfel, acest tip de premiu miroase a auto-mintire și nu se potrivește de loc cu atmosfera de concurență fair-play de care are atîta nevoie fandomul românesc.

(*Nu sînt de acord cu afirmația lui Dan, dacă eu am continuat să scriu e pentru că primul meu text a fost premiat, am venit în fandom fiindcă a fost singurul loc unde am aflat o părere obiectivă despre textele mele, am renunțat să scriu fiindcă nu am întîlnit un editor care să mă încurajeze și să mă publice atunci cînd aveam nevoie de acest sprijin moral. În plus, debutul și sprijinirea tinerilor autori se înscrie în linia promovată de JSF. Consider că premiul de încurajare e necesar și trebuie acordat de fani scriitorului, sau graficianului care a avut un debut spectaculos și în cursul anului respectiv a confirmat debutul. Aș propune spre jurizare cîteva nume Ana Maria-Negriță, Aurelius Belei - pentru secțiunea de proză și Lucian Dănilă pentru secțiunea grafică. Notă AB)*

Logic, pasul următor îl constituie organizarea selectării și premierii. Deși a mai rămas foarte puțin pînă la întîlnirea de la Baia Mare, redactorii revistelor JSF, A-CPSF, SN și SS vor efectua preselecția textelor publicate în revistele respective.

(*Aș propune un mod mai operativ - un singur om care are o bancă de date - MICHAEL HĂULICĂ - după publicarea listei lui Michael se poate veni cu propuneri sau se poate elimina un text pe bază de vot. Notă AB).*

Rezultatele se pot tipări în JSF care este săptămînal și are cea mai mare răspîndire, iar la Baia Mare, vineri seara se pot strînge buletinele de vot nominale, pe care un juriu ad-hoc le poate număra și poate astfel decide cîștigătorii. Tot la Baia Mare se vor putea alege membri echipei de preselecție și ai juriului pentru anul viitor, stabilindu-se și criteriile de alegere ai acestor membri. Să nu uităm că ei nu se pot autopremia!

(*Pentru a nu se efectua cunoscuta manipulare: la noi în cenacul sînt mai mulți, dacă venim mai mulți la RomCon luăm toate premiile; propun ca la categoriile în care cenacurile sînt în concurență - autor, schiță, fanzin, promotor etc. să nu se voteze nominal, ci per cenacul. Rămîne de stabilit numărul de voturi ce revine unui cenacul. Propun: cel care au sub 10 membri - un vot, cei care au zece membri - două voturi, cei care au între unsprezece și douăzeci - trei voturi, cei cu mai mult de douăzeci de membri - patru voturi. Un vot în plus va primi cenacul care organizează RomConul. Deoarece oricine poate afirma că are un număr mai mare de membri, repartizarea*

voturilor se va face în funcție de numărul celor care își plătesc taxa în FNTSF - spun FNTSF, fiindcă ea este organizează - valoarea taxei și modul în care va fi plătită - lunar, trimestrial, anual - o va hotărî comitetul director al FNTSF. Notă AB

Să se mai spună că nu există sferă noescică! Regulamentul recent discutat în ultima ședință a Comitetului Director al FNTSF coincide aproape perfect cu părerile ante-con-articularilor mei: s-au făcut propuneri pentru membrii unui juriu care să nominalizeze lucrările destinate premierii, mai rămîne ca respectivii să și accepte; votarea se va face conform noimei de reprezentare la Adunarea Generală a FNTSF: 1 vot la 5 membri de cenacul; de-așemenea s-au propus categoriile de premii, dar ele trebuie validate de Consiliul de Conducere al FNTSF din 10 septembrie. Notă I.B.)

Evident, se pot - și trebuie - discutate și eventualele corecții la această metodă, care nu este nouă - canadienii și americanii o utilizează de mult și cu succes, dar nu s-a utilizat la noi din diferite interese morcovii.

(*Evident că eventualele corecții vor fi discutate: asta se va întîmpla la proxima ședință, dar pînă nu se vor aproba de reprezentanții cenacurilor e mult mai bine să așteptăm punctele de vedere "oficiale". Notă I.B.*)

Perioada ce se va avea în vedere este întregul an 1993, singurul risc fiind premiera a ceva sau a cuiva de la PloCon 1993.

(*Să-i spunem confirmare și un ultim amendament la cele spuse de Dan: se vor lua în considerare numai secțiunile la care există minim doi concurenți, ca să nu premiem numai de dragul premierii. Pentru show TV și audio redactorii care vor să intre în concurs sînt rugați să aducă casete video și benzi audio. Notă AB).*

(*Nu cred că e eficientă chestia cu întreg anul '93 și iată de ce: anul trecut am votat cu toții la RomCon - nu mai comentez acum ce și cum -, dar am votat și cea mai mare parte a anului '93: 10 luni, deci - în mod inevitabil - majoritatea premiilor se vor suprapune, iar dacă nu ce-o să le spunem celor premiați anul trecut? Că le vom lua premiile înapoi? Deci ar trebui păstrată perioada dintre două RomConuri ca etalon. Notă I.B.*)

Articol de (3) Dan POPESCU și comentat ca la masa pătrată (0.5) de A. & I. BĂNUȚĂ

JURNALUL[®] S.F.

PREMIUL CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993
PREMIUL CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994

Editat de: INTAET

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef)

Nicolae C. ARITON, Ionuț BĂNUȚĂ
Ovidiu BURNILĂ, George CEAUȘU, Sebastian CORN, Cristian IONESCU, Cătălin IONESCU,
Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBU, Isabela ION, Dan MERIȘCA (Redactori)
Marion IRIMIA, Mihai SAMOLĂ (Fotoreporteri)

ADRESA REDACȚIEI:

Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27,
sector 1, București.
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR.

PREȘA PE SCURT

Curierul Național 27 august

După o tăcere de numai o săptămână CN cu a sa „pag. a 7-a Știință o SF”, mai nou coordonată de Cristina Oroveanu, revine cu doi dintre cei mai activi fanii - Dodo Niță (Panorama bezi desenate SF românești 1964-1989 ; Puls BDSF) și Nicolae C. Arion (Mari romane sf în ... rezumat) în plus un interviu cu Jacques Sternberg, o traducere din Charles de Lint și o schițsoară banală semnată Aurel Cărășel. O pagină nici mai rea și nici mai bună decât media cu care ne-a obișnuit și în jurul căreia oscilează.

Super Nova nr. 42

Prezentări cărți, reviste, fanzine, suplimente, un colț al muștelui, FANDOMități, horror în serial - A.M.Burrage și o traducere din George Alec Effinger - unul din foarte promițătorii noi autori post-cyberpunk. Multe informații și articole în SN purtând amprenta inconfundabilă a lui Michael Hăulică. Din păcate numărul de pagini s-a redus la două.

CPSF - Anticipația 512

Alexandru Mironov, Mihaela și Cristian Ionescu, Cornel Robu, Liviu Radu, Sebastian Corn, Mădălina Amariei, Nancy Kress se îngheșuie între copertile (cel puțin nefericite) ale acestui număr pe care-l consider unul dintre cele mai slabe. Ceea ce-ar trebui să constituie piesa de rezistență a numărului: Nancy Kress nu prezintă virtuți deosebite.

Strict Secret Nr 227

Paginile 8 - 9 „ONIX - Colecția de întâmplări stranii” ne propun o excelentă năvelă horror de Robert Arthur în traducerea lui Vasile Oroian.

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTACT

Director administrativ:

Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată

Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ

Culegere:

Elena ȘTEFĂNESCU

Corectură:

Livia STROIA

Montaj offset:

Georgiana DUCMAN

Mariana SEBE

Silvana GREERE

JURNALUL S.F.

este înscris în
Catalogul Presei la
poziția 2.128.

Abonamentele se pot
face la orice centru
RODIPET.

Cititori din străinătate se
pot abona prin
RODIPET SA

PO BOX 33-35, telex

11995 Telefax 3129432

București - România

Plața Presei Libere nr. 1.

Acest săptăminal face parte din rețeaua națională a publicațiilor

Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

Corupînd mainstream-ul Michael Swanwick Corupînd mainstream-ul Michael
Swanwick Corupînd Michael SWANWICK
Corupînd CORUPÎND MAISTREAMUL -UL
Swanwick Corupînd mainstream-ul Michael Swanwick Corupînd mainstream-ul Michael

Am citit zilele trecute în New York Times la prezentările de carte, un eseu despre invidie semnat de AS Byatt. Invidia. Ce știe ea despre invidie?

Noi, cei din science fiction, știm ce e aia. Existăm într-un soi de literatură paralelă, separați de ceea ce ne place să numim „mainstream” (curent principal, n.t.) de către cea mai subțire membrană posibilă, membrană ce ne permite să privim dincolo, dar nu ne permite să ne alăturăm ca egali. O dată pe lună, căpătăm cea mai scurtă recenzie din Times, atât și nimic mai mult. Nu contează cât de bine ne comportăm, nu ne este permis să stăm la aceeași masă cu adulții. Ignorați cu bunăvoință, ne zgîim flămînzi, prin membrană, la respectul și aclamațiile primite de lucrări nu întotdeauna superioare celor scrise de noi.

E clar că în această relație noi sîntem sora mai mică. De fapt sunt zile în care văzînd-o pe Sora-Mai-Mare cum se pregătește de întîlnire, netezindu-și mătăsurile și pieptănîndu-și perfectul ei păr lung în timp ce afară o așteaptă noul ei prieten, la volanul unei limuzine lungi, nu ne rămîne decît să ne retragem într-un colț și să visăm.

Și cel mai bun vis însoțitor al retragerii noastre este, normal, o fantezie de răzbunare. Iar eu tocmai am una la vîrfurile degetelor, de atragere a mainstream-ului spre lumea noastră cea sordidă. O metodă care cu siguranță va fi bună.

Este nevoie doar de un editor cooperant.

Nu chiar orice editor, ce credeți. Este nevoie de un editor cu credibilitate în lumea cercurilor literare și cu ceva răutate sinucigașă în el. Cineva care ar putea înfrunta pe Gore Vidal sau pe Saul Below. Acest monstru seducător, acest Mefisto al înaltei culturi, acest diabolic Antiperkins, va lansa invitații pentru colaborări la o carte în onoarea lui Jonathan Swift, o antologie de continuări-cu-mintea- de-azi ale lumilor create de Decanul Swift în Călătoriile lui Gulliver.

Omagiul și pastșa sînt, așa cum toată lumea știe, semnături caracteristice ale ficțiunii postmoderniste, iar posibilitățile de satiră contemporană oferite de noțiunile lilliput și brobdingnag în epoca noastră de televiziune prin cablu și de cumpărături prin tele-comandă sînt, cred eu, evidente. Presupun că ar fi prea mult să se spere în colaborarea lui J.D. Salinger, dar nu-mi imaginez să fie nevoie de prea multe negocieri pentru a obține colaborarea unor staruri atractive cum sunt Norman Mailer, Tama Janowitz, Amy Tan, Steve Erickson, Joyce Carol Oates. Ei ar putea concepe bucăți realmente bune. Și sînt sigur că ar face-o și cu plăcere.

Și abia a doua zi, dimineața, la trezire, cu capul greu și numărînd perechile de pantofi de sub pat, își vor da seama ce au făcut. Răsăritul crud va arunca o rază nemiloasă asupra situației lor. Privirile li se vor umple de spaimă.

Au participat la o antologie ancorată într-un univers creat de altcineva.

Dar duhul odată eliberat din sticlă, nu va mai exista nici un mijloc de a-l băga la loc pentru că trebuie să fim onești și să recunoaștem că antologia se va vinde bine și vor fi o grămadă de bani pentru toți cei implicați. Și vor urma alte antologii de același fel. Lumea lui Proust. Alternative Daysy Miller. Întoarcere la Lighthouse.

Ipoteticul nostru editor s-ar putea orienta ulterior la romane. Ar putea să-i transmită lui John Updike, prin fax, o ofertă din șase cifre pentru o idee de roman în zece pagini. Se vor găsi apoi, cu siguranță, o mulțime de tineri scriitori ambițioși gata să scrie în universul lui Updike. Pot ușor să-mi imaginez Rabbitt Reborn (Rabbitt renăscut) în fruntea topului de vînzări, urmat de Rabbitt Remixed, Rabbitt Rap și de ce nu - imaginația zboară... Rabbitt On Mars. Iar dacă Updike nu cuplează, ce-ați zice de Anthony Burgess? (la data apariției articolului acesta, octombrie 1993, Anthony Burgess era încă în viață - n.t.) La o serie Endless Enderby (Enderby fără sfîrșit). Sau John Barth... Există o mulțime de Scriitori-cu-Nume și mai devreme sau mai tîrziu, unul dintre ei va avea nevoie de o infuzie rapidă de bani.

Numai primul pas e dificil. Ceilalți vor urma, așa putea spune, natural.

În mai puțin de o decadă, Sora-noastră-cea-mai-mare nu va fi cu nimic mai brează decît noi.

Ei, dar gata cu visarea. E timpul să ne spălăm pe ochi, să ne aranjăm hainele, să revenim la lumea reală. Adevărul e că noi o iubim pe Sora-noastră-cea-mai-mare. Nu sînt ironic aici. Există foarte puțină ostilitate reală dinspre science fiction pentru simplul motiv că noi sîntem cu toții cititori.

La convenții, cărțile ce-mi sînt prezentate sînt atît science fiction cît și mainstream. Presupun - de exemplu - că AS Byatt ar fi surprinsă de magia pe care numele ei o aduce în această literatură paralelă. Dragostea și entuziasmul pe care Possession (roman de AS Byatt - nt) le-a adus printre noi ar face invidios pe orice scriitor.

Dar noi am jucat deja jocul ăsta.

Traducere - Dan POPESCU

Gonesc pe lângă deșertul Sin, la viteză maximă. Sus pe dune surfistul face salturi pe creștele valurilor. Nisip mișcător. „Nu te ține după mine“, cîntă înghinînd particule mișcătoare de siliciu. „Nu sta prea aproape de mine“. Nici nu am de gînd să ies de pe șosea. Picături mari stropesc asfaltul. Doar citeva. „O să plouă“. Se întîmplă o dată pe an. „O să plouă“, dar nu chiar acum, nu înainte să pun mîna pe zburător.

Șoseaua s-a umezit, Minunata însă se comportă bine, după fiecare viraj pierde viteză, dar recuperează imediat. Vîntul bate din față și pe surfist îl împinge spre mine și fără să-și dea seama distanța se micșorează. Undeva tot o să se oprească.

Atunci îl văd pe celălalt. Zace la jumătatea curbei, răsturnat pe spate, paralizat pentru moment, prins sub motocicletă. Mă opresc lângă el.

Asfaltul frige, îl simt cum degajă căldură. A plouat degeaba, apa se evaporă încet, aburii se tirăsc spre deșert – îi place umezeala, o atrage și nisipul o absoarbe.

Celălalt geme. Nu-l privesc, nu se poate ridica singur. Chiar dacă ar încerca, pîntecul greu l-ar trage înapoi. Seamănă cu un balon umflat, o sferă de piele tatuată cu replica abstractă a unui mecanism în doi timpi. Un nostalgic după motoare. Probabil tipul care m-a depășit mai devreme în plină viteză, pe autostrada udă. Desigur un mesianic implantat cu un genealogic artificial, un GA în haine largi de pînză albă.

Deșertul freamătă, cîntecul sirenelor nu se aude încă. Dar nu va întîrzia. Nu cînd e rost de pradă. Unii se mai păcălesc aleargă după chilipiruri și se îneacă sau îi cară săritorii sus pe stînci. Surfiștii – un popor de călători în care nu poți avea încredere. Nisipul incolor reflectă cerul și dimineața e întotdeauna albastru ca apele de adîncime. Tot dimineața apar și sirenele – surfiștii cîntători.

La început, puncte la orizont, galbene și roșii ca soarele care răsare, apoi din grup se desprinde aceeași siluetă, cea pe care o aștept în fiecare zi. Sare, alunecă pe valuri, se scufundă în mijlocul vârtejurilor și sare din nou. Împroașcă în jur stropi de nisip, granulele se răspîndesc și plutesc în aer colorîndu-l. O lume pe nuanțe de albastru. Mereu aceleași mișcări, aceleași lucruri – paleta surfului, cîntecul și șoseaua.

Tipul răsturnat încearcă să se miște, se tirăște pe jos, tremură ca un pește-gelatină. Zgomotul îl îndepărtează pe săritor. Stă înțepenit în virful unei dune și așteaptă să se facă liniște. Dar GA-ul se agită, implantul din pupila dreaptă pulsează roșu, buzele i se mișcă și-și proptește palmele de asfalt.

În depărtare, surfistul merge pe apa-nisip, plutește dus de curent, tot mai aproape, cocoțat pe placa lui organică. I se vede brațul și corzile fixate de el, tot atîtea cartilagii răsucite pe care le atinge cu degetele celeilalte mîini. Un sunet care se pierde în vînt, un al doilea ca tipătul păsărilor prinse în capcane, ca o lovitură, ca durerea timpanelor ce vibrează.

O întrebare. Aștia nu vorbesc, doar cîntă.

Corzile. Note șuierînd prin aer, împletite cu basul trombelor de nisip, strigătele hoitarilor adunați lângă cadavrele paraziților, sirenele ce se întrec în salturi, șuieratul surfurilor cîrmite pe direcția vîntului. O melodie înolăcită ca alambicurile din oaza Risa, locul de unde ne luăm combustibilul. Una din rafinăriile ocupate de jucări.

GA-ul geme din nou, acompaniază cu o octavă mai jos armoniile săltărețului. N-am treabă cu el, cu nici unul din neamul lui, cu tatuajii, cu mesianici. Să se descurce singuri. Tipul încă se mai

Ana-Maria NEGRILĂ Schimbarea la față

Premiul I - povestire, Atlantykron '94

Povestirea Schimbarea la față, proaspăt laureată cu premiul I și premiul editurii Nemira la Atlantykron 1994, se înscrie în linia promovată de Don Simon și Sebastian Corn, aceea a unui fantasy desprins dintr-un cyberpunk asimilat sau, mai degrabă, consumat la micul dejun al dimineții formăni lor ca scriitori.

Cinci texte - cinci premii! O cheamă Ana Maria Negrilă și a fost de acord cu un număr special Super Nova.

Michael Hăulică (SN 42)

tirăște. Asfaltul organic s-a înmuiat din cauza ploii, mîinile i se afundă în el.

Pe rîu, surfistul se agită. Ca în fiecare zi. Mă apropiu de marginea șoselei, dar nu prea mult. Cei care au trecut dincolo s-au scufundat în nisip, iar motocicletele, ca un balast, l-au ajutat să se ducă mai repede la fund.

– Chattal, șoptește tatuatul.

– Gura, îi zic. Cine se încurcă cu unii de teapa lui au probleme, ceilalți GA îl ocolesc. Și eu n-am nevoie de așa ceva, primul meci e chiar în oaza lor.

– De ce nu-ți miști surful încoace? îi strig săritorului.

Vine spre mal, manevrează folosindu-și trupul drept cîrmă, se uită spre parazit și cîntă. Se agață de bornele de la marginea drumului, altfel valurile l-ar duce în larg. Capul îi saltă dincolo de gard, din ce în ce mai sus. Sare. Trece peste mine, urmat de o ploaie de nisip, pudră albastră de siliciu repede înghițită de asfalt. Aterizează în mijlocul șoselei și se împotmolește în mizga de pe jos.

Îl apuc de umeri. Mirie, se descurcă și singur. Treaba lui, eu am nevoie doar de un arbitru pentru joc, asta-i regula. O ia spre tatuat. Are picioare

scurte ca niște lopeți, dar se poate deplasa. Un capăt al surfului i se tirăște pe jos. N-are nici un însemn, nici un desen, doar o jachetă scurtă, placa organică și culoarea cafenie a pielii. Un naturist.

GA-ul nu se mai mișcă, se uită la noi și doar gîima din pîntec se zbate. Perioada de gestație a micului parazit e aproape încheiată, deși nu e încă vară. Încă unul grăbit. În fiecare an se întîmplă la fel, tatuajii pleacă să adune informații pentru cercetările lor istorice, iar parazitarii, surplusul de greutate și ploaia le pun capăt. Îl găsesc peste tot, eșuați pe autostradă, morți de foame sau poate distruși de grupurile de GA care vor să-i împiedice pe vampiri să se înmulțească.

Siristul își zdrăngăne corzile. Distonant. Nici lui nu-i plac tatuajii cu boala lor numită melancolie. Chattal întoarce capul. De față i s-au lipit fișii subțiri de asfalt. E momentul să plec dacă nu vreau să mă împotmolesc, pentru că în fiecare primăvară șoseaua învie, își aruncă sporii spre rîu, în fiecare primăvară, drumurile se înmulțesc și rîul Sin se îngustează. Surfistul cîntă, se apleacă peste parazit, privește embrionul care se agită sub piele transparentă – o țeastă estompată, ace subțiri înfipte în intestine absorbînd compuşii organici, o suită de sunete și lovituri interioare care îl scutură pe GA. E ca un gîdac răsturnat pe spate cu un pui de vampir ascuns sub carcasă.

Asfaltul curge spre rîu. Mă aplec, îl trag pe Chattal din capcana organică, ne clătînam. Îl ridic și motocicleta cu roțile desumflate. Îl ajut să-și mențină echilibrul. Se îndepărtează cu cricul lăsat în timp ce melodia săritorului se încheie brusc și ultimele note se răspîndesc în aer. Surfistul o ia spre rîu. Nu-l las să ajungă pînă la primul val de nisip. E scund, nu poate fi prea greu, îl apuc de placă. Nu reușește să se smulgă, emite doar citeva sunete, o gamă incompletă acoperită de huruitul motorului și de plescăitul roților ce înoată în mixtura lipicioasă a autostradei.

Surfistului îi spun „Cel Fără Nume“ măcar pentru că Te Rupe ne-a tot plictisit cu „Cel Așteptat“ – tipul care va veni să-l conducă afară din deșert. Pe el și pe toți GA-ii.

Stau lipit de o coloană în garajul subteran. Săritorul s-a retras într-un colț în timp ce tatuatul Chattal se învîrte în jurul lui cuprins probabil de dureri. Micul vampir dă semne c-ar vrea să-și vadă de drum. Cum a putut fi atît de timpot să se lase păcălit, să se trezească primăvara trecută cu o povară de douăsprezece luni! Maturul care l-a mușcat i-a transmis germenul care s-a divizat și s-a divizat – de la început cît o tumoare, cît un parazit ordinar, subțire și apoi din ce în ce mai mare, pînă s-a localizat.

E răcoare, e întuneric. Acele metalice ale parazitului luminează interiorul stomacului – o ultimă masă, pește uscat și garnitura – pastă mizerabilă de ierburi. Îl las în pace.

Tavanul garajului – un șir de elipse susținute de stîlpi cu capituluri împletite cu măști, replicile unor GA-i dinainte de retragerea în deșert. Doar o singură pată de lumină și, în mijlocul ei, echipa mea. Cîțiva îl apucă pe Chattal și îl trag de lângă surfist. „Ai făcut treabă bună cu săritorul, dar ce nevoie aveai să-l aduci și pe tatuat?“ mă întrebă antrenorul. Ridic din umeri. Parcă asta-i treaba mea. N-am făcut decît să-l ajut să se ridice și apoi s-a ținut după mine tot drumul. Mirie, dar nu-mi spune să-l trimit înapoi în deșert cum n-a zis nici anul trecut. Noi ? nu ne încurcăm cu regulile, de fapt ni se rupe de ele.

Surfistul începe să zdrăngăne acompaniind sunetul apei care se infiltrează prin crăpături, foșnetul nisipului care roade pereții. Afară iar plouă.

„Fă-l naibii să tacă!”, strigă Riama, tipa care are grijă de minge. „Parcă ne și vedem îngropați în deșert”. E încă supărată pe mine, își scoate jacheta decolorată și o aruncă spre săltăreț. Îl dezechilibrează și-l face să se dea peste cap. Terminați!, spune antrenorul. „Păstrați-vă pentru joc”.

Grupul se sparge. O iau din loc cu Riama după mine. „Dacă îți închipui că o să am grijă de tatuat ca anul trecut, te înșeli destul de mult”, îmi zice în fugă. Bine, bine. Mă descurc și singur.

Băieții se apucă să monteze ringul; mă duc să o mai verific o dată pe Minunată și dau de Chattal încercând să desfacă șaua, parcă ar vrea să ascundă ceva dedesubt.

— Ce faci aici?

Începe să tremure ca bătută de vânt. Ochiul cu implantul clipește mai des ca celălalt, încearcă să-mi prindă privirea dar nu-i merge. Am auzit că ăștia ca și parazitarii te prostesc în față, te fixează câteva clipe și apoi nu mai știi pe ce lume ești. Poate tipul a avut probleme cu hrana și acum își adună provizii și le ascunde pe unde poate. De dincolo se aud pocnetele motoarelor ambalate, așa că trebuie să mă grăbesc. În mâini țin ceva ca un pachet destul de mic. I-l smulg și-l pun în buzunar.

„Încă o fază de asta și te zbor afară. Să nu te mai apropii de motocicletă mea sau a altuia”, îi spun ca să termine cu scotocitul. E ca o mlaștină vie și pe unde trece pare să lase o dîră lipicioasă de grăsime. Boala lui mai este și acedia, melancolia, Mere Ancolie.

O iau pe Minunata și merg spre ring, motorul bizie, dar totul se pierde în hărmălaia generală. E ultimul meci înainte de plecarea în turneu și grupul se agită mai mult ca de obicei.

În teren sînt toți cei doisprezece jucători împărțiți în două tabere, iar bucata de șosea transplantată în îngrăditură este deja umedă. Suprafața ei îmi amintește de Chattal — palidă puhavă și plină de bășici ca vreun tatuat eșuat în deșert.

Antrenorul îmi întinde crosa. „Ce-ar fi să lași balastul acasă!”, îmi spune, ia pachetul GA-ului și-i face vînt pe o grămadă de piese, ultima recoltă din plimbările de dincolo de graniță. Asfaltul e moale, se lipește de roți. Cineva aruncă mingea, un gumid orb de adîncime aclimatizat de specialiștii din oaza Risa. Sîrlistul ar trebui să dea semnalul, dar nu face decît să lovească ușor corzile. „Nu sta prea aproape de mine”. Vrea să colaboreze cu noi, doar de aceea s-a și lăsat prins, dar pune ceva la cale. Antrenorul ia o chitară veche și încearcă să-l convingă — nu înțeleg ce-i spune, dar melodia seamănă cu ploaia care cade pe acoperișul garajului, cu vîntul gonind prin deșert, cu apa scurgîndu-se în ligheanele de pe podea, curgînd apoi pe jos tot picătură cu picătură. Ceva despre piese — arbori, cilindri, roți, ruginite într-un amalgam de nedesfăcut.

Surfistul se lasă convins și dă semnalul. Totul n-a fost decît parte din joc, probabil a mai trecut de multe ori prin situații de genul acesta, poate și el se ocupă cu strîngul informațiilor pentru vreun exod ca și GA-ii.

Ne repezim la minge. O iau spre mijlocul

terenului și-mi pregătesc crosa. Gumidul țîșnește printre roți și nu pot să-l ajung. Frînez și mă răstorn. Asfaltul ăsta nenorocit e ca o rășină. Sar ca să nu mă prind în el. Redresez motocicletă. Între timp laon și Te Rupe se înghesuie într-un colț. Mota îi apucă de cozile jachetelor și-i face să se răstoame. Gumidul zboară spre mine înghite aer și se umflă. Îl lovesc cu crosa și-l trimit direct în brațele surfistului. E primul punct marcat. Te Rupe c-o piatră cusută pe jachetă e cel care ține scorul. Acum pare să nu-i convină. Nu mai așteaptă al doilea semnal și plonjează după minge. E gata și-o prindă sub roți. „Ce faci?”, strigă Riama de pe margine. Reidan încearcă să-i blocheze drumul, dar nu reușește. Motocicleta se împotmolește cu roțile prinse în mizgă. Este aruncat peste ghidon pînă dincolo de îngrăditură și de ring. Am rămas doar unsprezece. Surfistul privește gumidul speriat

Ne uităm după GA „Ăsta nu-i prea bine”, își dă cu părerea laon. „Poate nu i-a plăcut să vadă un alt parazitat”.

Te Rupe a dispărut în camera în care l-am lăsat pe Chattal. Mi-amintesc de balast și de ce mi-a spus antrenorul. Mă duc să mă uit dacă pachetul mai este pe grămada unde a fost aruncat. Îl caut peste tot, răstorn piesele, mă murdăresc de rugină. de fapt ce putea fi în el? Doar vreo genealogie volantă, vreun echipament de monitorizare vechi de cînd lumea și trecut prin contrabandă.

— Grozav, îi spun lui Riama, dacă Te Rupe ne face să pierdem și la Risa, adio mutat mai spre centru unde șoselele sînt late și unde nisipul nu intră peste tot.

Prima oprire e Carpernaum, dar acolo va trebui să pierdem, doar e singura oază de la care ne aprovizionăm cu apă.

Dau de Chattal. Stă de voră cu Te Rupe, schimbă informații, profită de pauză, destul de liniștit de altfel. Fără Nume îi asistă cu mingea așezată pe surf. Pe jos este pachetul desfăcut. Doar câteva bucăți de pește uscat — nici urmă de genealogie.

— Bila neagră se va calma, spune Te Rupe și înșiră o rețetă cu rădăcini de mandragoră și sevă de fumul pămîntului. Probabil o consolare de GA dar nu știu cu ce îl încălzește pe Chattal.

Acedia, nu se vindecă, Tatuajii se usucă, pierd interesul pentru completarea Cărții Exodului, uneori mai apare și cite un vampir... Cum s-a întîmplat cu chattalul de anul trecut, cel pe care l-am îngropat în deșert.

Garajul se clatină, apa din ligheane tremură în cercuri, prin spărturi se scurge nisipul, se adună pe jos în grămoare ca într-o clepsidră, cu fiecare secundă ne afundăm tot mai mult, deșertul erodează barajul șoselei plantată de jur-împrejur și din cînd în cînd, cite un val lovește pereții. Așa se întîmplă la toate punctele terminus.

Te Rupe sare în picioare, nervos ca orice GA, se teme să nu dispară să nu-și piardă informațiile adunate.

— Mai rezistă pînă mîine, pînă plecăm spre Carpernaum.

Totul e plin de nisip, îl simt pe sub haine, îmi încălzează gura — saliva și siliciul, un liant tăios ca o bucată de deșert.

Surfistul amuțit lovește corzile și o dată cu notele granulele incolore sînt

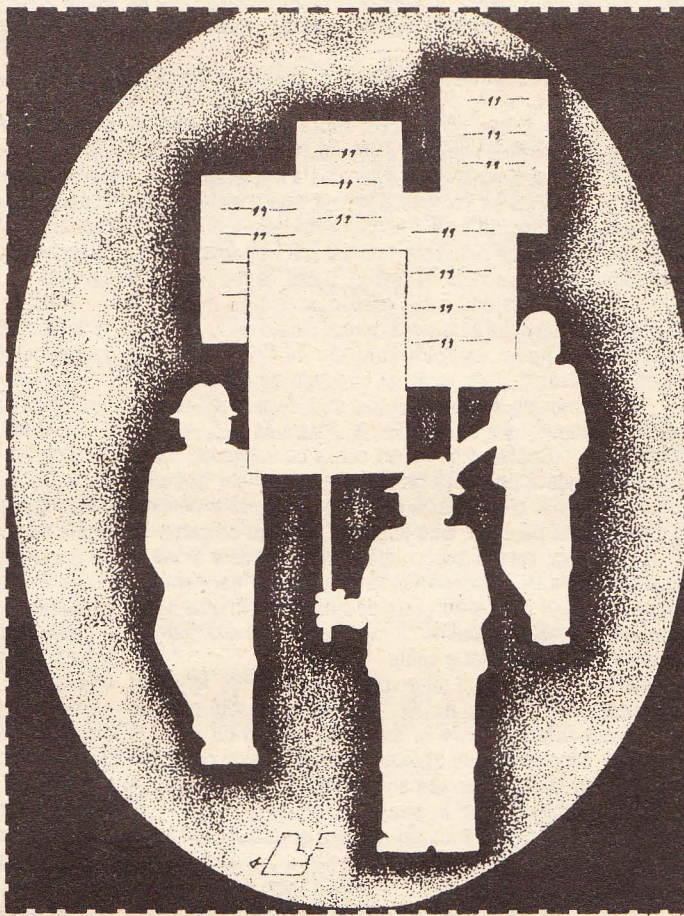
aruncate în aer.

„Fericit carele nu iaște cu lumea! Că dzice Domnul: „Eu v-am ales pe voi din lume.”

Inițial Carpernaum fusese oaza vampirilor — o îngrăditură ca un ring imens și în interior fîntînile și sondele care extrăgeau apa și peștii de adîncime. Fier și lanțuri ruginite și lemn putrezit, găurit ca mîncat de carii, de fapt distrus de nisip. Birnele păreau solide, dar cînd pășeam pe ele se fărîmîtau și curgeau, se dizolvau, se amestecau cu deșertul.

Pe atunci nu făceam parte din nici o echipă și mă fîlîiam de colo colo din garaj în garaj. Nu mergeam la Carpernaum decît în anumite perioade ale anului cînd vampirii terminaseră de parazitat. N-o duceau prea grozav, dar reușeau totuși să mai fraierească pe cite ceva și să se înmulțească. Nu stăteam decît o zi. În grupuri mari. Ne pîndeam unii pe alții. Nici nuștiam cînd se putea întîmpla ceva.

Parazitarii fuseseră primii alungați din

care i se prinde cu ghearele de coarde. Alte note distonante.

Grupa mea se agită, le fac semn să stea liniștiți. Reidan îl înjură pe Te Rupe, își flutură geaca cu blazon — un pește negru de adîncime. „Tatuat nenorocit!”.

De fiecare dată se întîmplă la fel; Te Rupe nu reușește să se integreze în echipă. Mă duc la antrenor. Așa nu mai merge. „Faceli o pauză”, îmi zice. Te Rupe pleacă primul; și el are implantată o genealogie artificială conținînd trăsăturile și memoria generațiilor de la retragere pînă azi. E încă supărat că am refuzat să-l urmăz afară din deșert, că n-am vrut să atacăm orașele. De ce am fi făcut-o? Jocării au renunțat de mult la GA, acum au competițiile din Carpernaum, Risa, Cadis-Barnea, nu mai sînt mesianici. Nu așteaptă nici un Mare tip care să le spună pe unde să calce și pe unde nu.

orașe și primii care mizaseră pe protezele perpetue. Ochiul închis în carapacele negre ale unor foste oglinzi, apoi acele fosforescente, conice ca ciocurile subțiri ale pasărilor de deșert, treceau din generație în generație. O găselniță genetică. Îi urmaseră surfiștii – pirații mărilor – și GA-ii.

A doua zi am plecat devreme, Riama cu gumidul într-un coș prins în spatele șei, antrenorul cu chitara atârnată pe umăr și surfiștul pentru care Te Rupe montase un ataș la motocicletă lui. Pe Chattal l-am luat cu mine. Fiecare își cară crosa și piesele de schimb. Mergem încet.

La stațiile terminus, șoseaua e îngustă și periculoasă. Fără Nume a amuțit după o noapte în care a cîntat încontinuu. Pe o singură strună a găsit sunete groase ca niște bubuituri, pocnituri, lovituri date în pereți. Garajul a rezistat totuși. De dimineață însă, nisipul cernut prin crăpături ne acoperise cu un strat alb. „Parcă am murit cu toții”, a exclamat laon.

Pe drum sînt înșirate cam multe rămășițe de paraziți. Te Rupe insistă să ne oprim să culegă genealogiile – păcat de informații – dar ne grăbim. Păsările hoitar, îndopate pînă acum cu surfiști se adună în jurul cadavrelor. Aerul nu e încă încins dar miroase mai rău decît într-un garaj părăsit. În depărtare deșertul tremură încă albastru și cîțiva săritori plutesc pe crestele valurilor. „Simpatice tipii ăștia, dar foarte izolați”, spune cineva. „Fără Nume parcă pune iar ceva la cale”, rîde laon privind spre Te Rupe.

Oaza apare la orizont – cîteva construcții în spatele autostrăzii și al paravanelor care opresc rîul – deosebită de cum mi-o aminteam și mai sigură de cînd GA-ii i-au alungat pe paraziți.

Cerul e încă întunecat ca o pînză neagră găurită, prin care trece lumina unei viitoare ore de amiază. Din atașul lui, Fără Nume înghină o altă melodie – despre o curgere continuă, picături adunate unele peste altele, înghițite de nisip, filtrate de pămînt: apele de sub deșert.

La intrarea în oază, GA-i înarmați ne cercetează, îl privesc pe surfișt, se uită strîmb la Chattal. Cum stă cufundat în ataș pare aproape normal. „N-aveți voie cu paraziți pe aici!”, ne spune un paznic. „Ce să-i facem, nu-l putem lăsa afară!”. Pînă la urmă reușim să intrăm; probabil din cauza concursului.

Înăuntru cîteva cisterne, cîteva sonde, platforme pentru depozitarea peștilor uscați – gumizi, trilizi și pentalizi, acclimatizați în lacurile din adîncuri de tipii din Risa foști GA-i, foști mesianici. Instalațiile sunt rudimentare, nu ca cele din oaza jocărilor – Risa – sticlă, metal și tot tacîmul. Marfă adusă de peste graniță.

GA-ii ne învinuiesc că suntem colaboraționiști, spun că ar trebui să pornim împotriva orașelor. Sunt reacționari dar totuși primesc piesele și motocicletele aduse de dincol. De fapt orașenii nu vor decît să fie lăsați în pace, să-și vadă în liniște de treburi, fără să fie pînziți de paraziți, fără ca vapoarele să le fie atacate de surfiști.

Pe lîngă oază – rîul deșert Sin – și în depărtare munții Hor și granița. De acolo aducem tot ce ne trebuie – vindem gumizii, peștii, primim mărunțișuri, șuruburi, cabluri și cîteva anvelope. Uneori pică și cîte o pușcă veche.

E încă răcoare. Antrenorul ne conduce la un garaj cu porți mari întinse în exterior de trei cruci, șase stîngii metalice intersectate. Lăsăm motocicletele sprijinite de stîlpi și ceilalți pleacă să trateze cu echipa locală. Primul meci va fi oricum un eșec. Chiar dacă arbitru va fi ales surfiștul

nostru. Încă nu ne putem permite să ne certăm cu GA-ii, cel puțin pînă nu ne hotărîm să ne mutăm la Risa sau la Cades-Barnea. „Eu nu m-aș mai întoarce la stația terminus”, îi spun lui Te Rupe.

Rămîn singur cu surfiștul și cu Chattal. „Ai grijă”, îmi strigă Te Rupe înainte să dispară printre corturi și sonde.

Privesc afară.

În oază există trei lucruri – apa, Cartea Exodului și jocul. Deșertul – rîul de nisip curge pe un platou stîncos, își schimbă cursul în funcție de anotimp, în funcție de ploii și plutește la rîndul lui pe un ocean interior. Apa roade stîncă, nisipul la fel și odată deșertul se va prăbuși așa cum se prăbușesc garajele noastre, cum se astupă șoselele.

– Pe GA-i nu-i deranjează perspectiva unui cataclism, viața lor se reduce la adnotarea Cărții Exodului. Studiarea istoriei celor patru categorii, îmi spune Chattal, îi ajută să calculeze data cînd va veni Cel Așteptat. Și tot așa din generație în generație.

Eu lustruiesc apărătorile Minunatei; am timp destul.

– Vreau pe poporul meu să plece ca să-mi slujească – așa ne va chema Domnul, prima oară nu-l vom asculta, dar a doua oară îl vom urma.

Îl las să vorbească, poate asta îl ajută să uite de vampirul care-l secătuiește celula cu celula, care-i face pielea plină de desene să pară o a doua haină, o jachetă cu blazon. E clar că n-o mai duce mult. În curînd o să-l găsesc pe undeva mîncat tot de parazitul care s-a dezvoltat dintr-o dată.

Acum vampirii sînt din ce în ce mai rari, căsăpiți și de jocări și mai ales de GA-i. „O să-l omor pe nenorocitul ăla mic. Numai să scoată capul”, mi-a spus Te Rupe. „Asta o să fac”.

Chattal clipește din ochiul cu implantul. Poate undeva prin oază grupul care l-a alungat își freacă mîinile că o să aibă în curînd la activ și experiența unui parazitat. Sau poate nu. Mai iau un pumn de nisip, cel mai bun curățător de metal care există, îi dă lustru, îndepărtează murdăria și germenii de asfalt care s-au prins de apărători. Chattal tace, privește fix înainte cu fața topită – o piele maronie de gumid uitat la soare.

– Surfiștul mi-a vorbit, spune încet. Mi-a zis: „Carii nici foc, nici fier, nici toiaș, nici altă ceva de pediapsă cinie în samă băgară și cu aciastă socoteală și cu această întregă nedejde că – carii în lăcrămi vor sămăna în veselie vor săcera”. A vorbit ca atunci în garaj.

– Săritorii nu fac decît să-și rîdă de alții și să cînte.

Nu mă ascultă.

– Jocul. Nenorocitul ăsta de joc al vostru. La fel era și în orașe – atacuri, lupte între bande și pariuri. De aia nu v-au plăcut implanturile genealogice.

Ridic din umeri.

– Ce știi tu despre asta?!

Nu-l mai contrazic, nu are rost.

– M-ajută să aranjez ringul?

Se ridică. Pare dezarticulat. Poate ar fi trebuit să-l las în pace, dar e tîrziu și ceilalți nu s-au întors încă. Închid porțile. Înăuntru se face din ce în ce mai cald și Fără Nume se agită în ataș, vrea să iasă, dar cine are timp de el! Cel puțin să nu mai cînte, tot ar fi ceva.

Înmoi o bucată de asfalt ca să o pot desface mai ușor. O amestec pînă devine lichidă și o arunc pe ring – șoseaua se refăce, se întinde, își aruncă spori, se întărește la căldură.

Surfiștul se balansează și răstoarnă atașul, își desface chingile și începe să se tîrască pe jos.

– Încotro?

Ușile garajului se deschis. S-au întors ceilalți; dar nu. E probabil un Ga învelit într-o haină lungă. Intră cu spatele. „Ce faci aici?”. Iau crosa. Tipul se întoarce – ochii acoperiți de pleoape-carapace, ace atîrnate la încheieturile mîinilor. Sare și mă ascund după un stîlp. Fără Nume dărimă cîteva motociclete ca să ajungă cît mai departe de ușă. „Ce timpit” gîndesc. „Pe ei nu-i parazitează.” Dar nici pe noi.

Un foșnet în spatele meu. Ca un burduf rostogolit pe podea. Chattal se ascunde.

Vampirul mă ocolește. N-are treabă cu mine. Sigur că știu, dar nu pot să-l las să înainteze. Nu se vede nimic în interior, cineva a acoperit gaura din tavan. Vampirii se descurcă în întuneric.

Crosa e pregătită. Aud o vinzoleală într-un colț, ceva se prăbușește – sunet de metal lovit. „Iaște sub strălucire”, o voce. Cea a surfiștului dacă ar putea vorbi. Parazitul. Îl găsesc acolo ar fi cazut pata de lumină strecurată prin lucarnă. Nu se apără, poate l-a prins pe Chattal sau poate nu crede că o să-l ating. Lovesc în plin.

Se face lumină. Surfiștul a ajuns pînă la ușă și a deschis-o. Mă uit la vampir. E mort. Arată de parcă a fost parazitat la rîndul lui – craniul crăpat, pielea străvezie și pleoapele carapace cu aspect metalic gata să se desprindă și să cadă pe podea. Subnutrit ca toți cei de teapa lui. Condamnați să rătăcească pe șosele, decimați de GA-i și alungați din oaze.

Îl tîrsc pînă afară n-au decît să-l găsească ceilalți. Apar și paznicii, prea tîrziu, pentru că vampirii se retrag, îi aud cum tropăie pe acoperiș.

– V-am zis că paraziții aduc necazuri, spune unul din paznici.

– Acum ar trebui să nu se mai întoarcă.

GA-ii se cațără peste tot, intră peste tot, îndepărtează placa de pe lucarnă. Îi ajut să desprindă una din cele trei cruci prinse de fatadă și legăm cadavrul de ea. „O s-o plasăm afară, dincolo de paravane, ca să le taie cheful. Sînt disperați că nu se mai pot înmulți. Vor să recupereze fiecare germen ajuns la maturitate.”

Mă întorc în garaj. Chattal a dispărut, probabil s-a ascuns pentru că paraziții nu ar fi avut timp să-l ia cu el. Motocicletele sînt răsturnate, surfiștul se clatină agățat de un stîlp. Nu mai are chef de cîntat, corzile cartilaginose îi sînt netensionate, dezacordate, e cafeniu tot și nu pare în stare să scoată un sunet. Chiar dacă vorbește, ce importanță are!

Apare și Te Rupe – o umbră uiașă în cadrul luminat al porții. „Am cîștigat” spune. „Jucăm cu Fără Nume, săritorul lor e prea tînăr nu știe nici să dea un semnal ca lumea”.

Îi spun despre vampir în timp ce ne apucăm să ridicăm motocicleta. Surfiștul își aranjează corzile – sună neplăcut ca strigătele ascuțite ale pasărilor lovite în fugă cu crosese, ca pești de adîncime zbătîndu-se în plasele sondelor. Uscăți de aer și de soare.

Ceva rîcîie peretele garajului, îl fărîmîtează. Se aude un hîrîit continuu, ca un cioc metalic lovit de piatră, un intrus încearcă să-și croiască drum afară. Îl găsim după motocicletă mea. Ce-a mai rămas din Chattal se tîrșește pe lîngă perete. E mort, dar vampirul e deja jumătate din el și-l face să se miște. Mîinile cu ace i-au străpuns pieptul, au ieșit prin buzunarele jachetei. Încă nu s-a desprins complet, apropierea de ceilalți maturi l-a făcut să se dezvolte dintr-o dată. Trupul își continuă mișcare oarbă. Corpul lui Chattal tresare, se întoarce spre noi, parcă ne privește cu un ochi, celălalt se strîmbă gol

— combinație roșu-negru de cheaguri și sînge. GA-ul a dispărut.

Te Rupe îl lovește cu crosa. Preface minile mișcătoare într-un amalgam de metal și carne. Parazitul încearcă să se degaje de corpul care nu îi mai aparține. Se împleticește prin mijlocul garajului. Paznicii se întorc atrași de strigăte. Ale cui nu știu — nu ale mele, nu ale lui Te Rupe, poate ale surfistului.

Îl urmăresc peste tot, îl hăituiesc printre stilpi. Mă uit la Chattal, a înțepenit rezemat de Minunată și din nou aud vocea aceea. A surfistului sau a lui Te Rupe. „Credința aduce dragoste, dragostea crede, toate nedejduiaște, toate suferă”.

Mă întorc spre ușă. „De ce nu-ți ții gura? Măcar acum.” Micul vampir a murit, a fost aruncat afară și s-a zdrobit de șosea. Asfaltul absoarbe sîngele și bolborosește ca un vîrtej de nisip.

Pe Chattal l-am dus în deșert. pus într-un coș și învelit în pînză. GA-ii ne-au urmărit de dincolo de panouri, cu puștile puse la vedere și gata să tragă dacă ne mișcam prea brusc. Pînă la urmă, noi eram vinovați de tot ce se întimplase.

La întoarcere, lîngă crucea cu vampirul omorît de mine a mai apărut una, sora ei geamănă de care atrîna micul parazit, legat cu cabluri izolate. Pe fațada garajului nu mai sînt decît două bucăți de metal intersectate.

— Astea pentru cine or fi? întreabă laon și nimeni nu-i răspunde.

Antrenorul pare furios, ne pune să închidem ușile. Tocmai la timp. Cîteva pietre se lovesc de pereți și cad pe jos cu un sunet de surfist ștergîndu-și corzile de praf. laon și Mota se urcă pe ring. Vor să se mai antreneze. Te Rupe dormitează cu capul în mîini. „O să plec”, mormăie. „O să mă duc în oraș. Vii cu mine?”

— Las-o baltă, îi spun.

— Va fi cineva să ne ghideze. Disparația vampirilor e primul semn.

— O mai pot duce mult.

— Și vocile-al doilea.

Un surfist vorbitor — mare lucrul Cîteva pietre zboară prin lucrăm și ricoșează pe caroseria motocicletelor. Asta e într-adevăr o problemă. Mai bine mergeam direct în oaza distilerie, am fi concurat cu cineva de talia noastră.

Dinspre ring se aud strigăte, mingea zboară pe lîngă noi, ca un proiectil lansat de un GA. Nimerește la fix în brațele arbitrilor.

Fără Nume se mișcă prin garaj, surful i se lovește de stilpi. Treaba lui. La un moment dat, din tavan începe să plouă, o cascadă ce se varsă peste noi, o rupere instantanee de nori. Surfistul stă și ne rînjeste. După ce ne-a aruncat în cap toată provizia de apă.

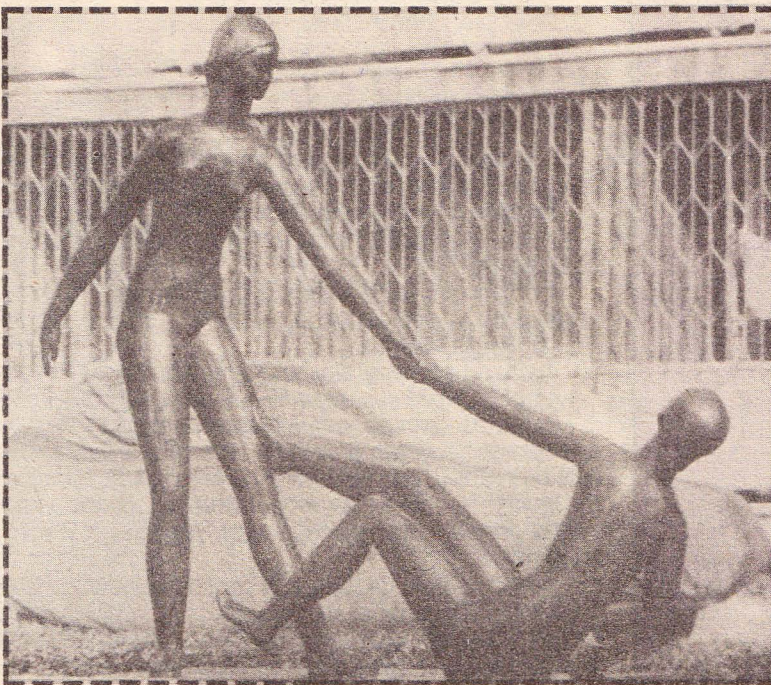
— Eu iaște a fi, nu vă temeți, ne spune și-i întinde lui Te Rupe găleata goală și o bucată de asfalt.

— „Tu ești?” întreabă Te Rupe.

Îl apuc de braț.

— Tipul își ride de tine. Ce dacă există surfști vorbitori, ce știți de fapt despre ei? Că vin prin oaze după apă?

Te Rupe tremură, îmi amintește de Chattal. Pupila GA i s-a mărit, zeci de generații se agită în spatele ei. Îl las în pace. Fanteziile unui istoricist nu

pot fi distruse așa ușor. Mă duc spre ring. laon și Mota încă se mai antrenează, motoarele urlă, iar gumidul alunecă pe bucata de șosea. Le spun:

— Auziți, surfistul nostru vorbește.

— Mare lucru, zice antrenorul. Ce ne doare pe noi?

Spre seară începe meciul. Te Rupe e cam zguduit, Fără Nume i-a mai povestit cîte ceva și de atunci încearcă să ne convingă să plecăm. Susține că surfistul o să ne conducă. „Tipii ăștia sînt niște excroci, nu i-aș lăsa să mă ducă nici pînă la ușă”, spune laon.

Plecăm. Sărim peste conducte, ocolim corturile. Garajul e la celălalt capăt al oazei. Ne furișăm spre ring, unul cîte unul. O găsim pe Riama pîzindu-ne motocicletele. Trebuie să ne mișcăm repede dacă nu vrem să ne alegem cu capul spart și aruncați dincolo de panouri.

Terenul e mai mare decît cel cu care ne-am obișnuit, dar nu-i nimic. Îl urcăm pe surfist pe platforma arbitrilor și coborîm pe asfalt. Numai de nu s-ar mai ține de bancuri. Ceilalți ne așteaptă. Restul garajului e plin de tatuati, capete multicolore, scheme de motoare în doi și patru timp, ochi GA pulsînd albastru.

Șaua mea e cam înaltă, o ridic și descopăr un pachet. Cel în care Chattal dosise bucățile de pește. Înăuntru găsesc GA-ul dispărut — un glob mic și inutil. Poate l-a ascuns pentru că s-a temut c-o să se piardă.

Fără Nume lovește de trei ori placa surfului și emite o notă gravă ca eșapamentul înfundat al unei motociclete. Ne aruncăm după minge. GA-ii știu o multime de trucuri, dar nu le place jocul. Nu suportă îmbulzeala. Așa că îi înghesuim prin colțuri. Gumidul le fentează croscele. Sînt prea lenți și se lovesc între ei. O să pierdem, o să trebuiască să pierdem dacă vrem să ieșim întregi de aici, dar nu ne putem abține să nu-i pisăm puțin. „Aranjați-i bine. Avem și alte concursuri în oaza rafinării, la Cades-Barnea”, ne-a spus antrenorul înainte să urcăm pe ring.

Mingea pare lipită de surfist, poate pentru că a avut grijă de ea la baza terminus. Asfaltul e moale, dar mai puțin lipicios decît cel pe care l-am adus cu noi. Motocicletele noastre nu derapează. Se produce o învîlmășeală — aripi lovite, apărători

îndoite, un tatuat își pierde ghidonul, altul cu farurile sparte de o lovitură de crosă. Carburantul picură din motoare, intră în asfalt, șoseaua se umflă, apar spori negri care își improașcă o parte din conținut pînă dincolo de ring. Plusăm mereu. Numai surfistul să nu se apuce de discursuri.

Pînă acum, GA-ii n-au marcat nici un punct. Fără Nume nu le-a primit mingile. Și asta nu-i bine. Nu-i bine de loc. Dar n-are importanță. Cu tot zgomotul motoarelor îi auzim pe mesianici cum urlă. Alte cîteva minute, în care laon și Mota îi aruncă din șei, le distrug implanturile. Fără Nume se întoarce cu spatele și cîntă despre distrugere și deșert. GA-ii urlă și mai tare.

Te Rupe se mișcă prea lent. Tot încearcă să se apropie de mine. „Chattal”, îmi strigă. Îi fac semn să o lase baltă. Nu am timp să-i răspund. „A avut

dreptate”, trîncănește, și scapă o ocazie să marcheze. Gumidul se umflă la timp, dar Te Rupe ratează ca un începător, crosa i se abate în capul unui GA. „Terminați odată”, strigă cineva.

Fără Nume se întoarce spre noi și se plasează pe marginea platformei cu mîinile întinse deasupra ringului.

— Ucide sufletele carele nu mor și învie pre cea carii nu trăiesc: luați-vă coroana vieții carea am giuruit-o celorla ce mă iubesc.

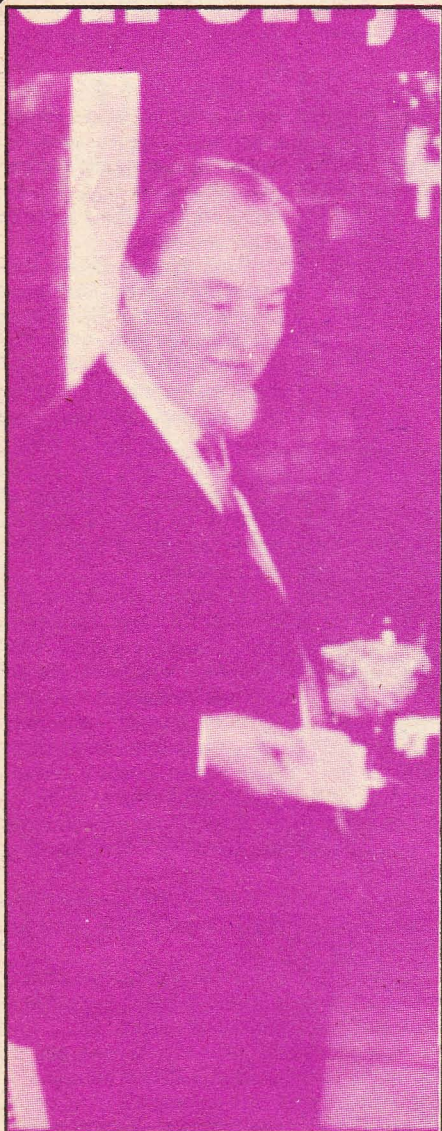
Ne oprim. GA-ii au amuțit. Te Rupe se apropie de piciorul platformei, încerc să-l rețin, dar rămîn în mîini cu jacheta lui cu blazonul — piatra.

— „Tu ești acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?”, îi strigă. „Arată-te la față”.

În învîlmășeala care urmează nu mai auzim răspunsul. E clar însă, surfistul ne-a stricat meciul. Mesianicii își lasă motocicletele și se reped la noi. Unul se ia de mine, spune ceva despre trădare. Gumidul plutește în derivă pe deasupra terenului. O caută pe Riama, pînă la urmă se agață de laon. E înghesuială. Ne facem loc cu croscele. GA-ii au puști, dar nu le pot folosi. La un moment dat, se aude o împușcătură și o parte din deșert se varsă peste noi. Sînt numai niște proiectile pline de nisip. Ne repezim spre porți și de aici afară din îngrădătură, dincolo de paravane, dincolo de cele două cruci, spre autostradă.

Te Rupe s-a pierdut prin oază. Gonim încărcăți cu canistrele cu apă și cu pachetele de pește uscat pe care am reușit să punem mîna. Totul făcut în mare grabă, ca să avem de o gustare. Drumul e lung. Tatuati ne urmăresc, trag cu puștile lor gata să se fărîmîteze și urlă ceva despre un fals profet. „Cine-i tipul?” mă întreabă laon. Ridic din umeri. Nu știu despre ce e vorba, dar probabil e una din scrîntelile lor legate de exod.

E noapte, e răcoare. Luna se rostogolește la marginea șoselei. Sus pe dune nisipul curge alb-albastru spre Cades-Barnea, valurile se ridică spre oază, iar cerul e tot ca o pînză găurită ce filtrează lumina. În depărtare săritorul Fără Nume ne face semne și dispăre după o stîncă. „Nu stați prea aproape de mine”, ne cîntă. O siluetă ștearsă, în plină viteză care fuge cu cea de a treia cruce urcată pe umăr și sprijinită de surf.

(Nn. AB – Adrian Bănuță, JB – John Brunner)

(Discuția s-a încheiat în jurul unor sticle cu bere pe la ora 22 și s-a prelungit până la 4 a doua zi; din păcate reportofonanele au pomit un pic prea târziu. La discuție au luat parte și Mihai Samoilă, Sebastian Corn și Călin Giurgiu)

JB - despre originea expresiei de cocktail:

Pentru această expresie există o mulțime de explicații prostestii, cum ar fi aceea că denumirea ar proveni de la „coada cocoșului” (tail = coadă, cock = cocoș), în ideea că de fiecare dată când barmanul prepara o băutură, introducea înăuntru o pană de cocoș.

Cocktail-ul a fost inventat în Louisiana, în sudul Statelor Unite, în perioada când locuitorii de acolo vorbeau în egală măsură franceză și engleză. Deci mergeți în New Orleans și acolo întrebați un barman negru, unul care să provină dintr-o familie de barmani. Întrebați-l care era modalitatea de măsurare a băuturilor înainte de a se inventa măsurile gradate folosite astăzi. Acesta îți va răspunde că se folosea o măsură (o cupă) formată dintr-o coajă de ou, o jumătate de ou, deci. Francezii numeau asta *coque tailler* (coajă de ou tăiată).

CG - Povestii-ne o întâmplare din viața dumneavoastră.

JB - Sunt o raritate! Am grupa AB Rh+. Țin minte că, odată, așteptam într-un spital să donez sânge. Atunci a intrat o soră care a

JOHN BRUNNER

S-a născut pe 24 septembrie 1934, la Oxfordshire în Anglia. Și-a făcut studiile la colegiul Cheltham, unde s-a specializat în limbi moderne.

Primele povestiri i-au apărut în 1953, iar primul roman în 1958.

A dus o campanie pacifistă puternică compunând versurile cîntecului *Trăsnetul bombelor H.*

A organizat în 1959 o expoziție consacrată efectelor bombelor nucleare sub numele *Nicăieri nu te poți ascunde*, pe care a prezentat-o în Suedia, Danemarca, Elveția, Franța, Belgia, Olanda.

A realizat scenariul filmului *Terronauts*, după un roman de Murray Leinster.

A tradus proză și poezie, fiind declarat de două ori - *Poet in Person*.

Palmares - **BRITISH FANTASY AWARD, BRITISH SF AWARD, BRONZE SF AWARD (de două ori), BRONZE PORCIE AWARD al revistei WEST COAST REVIEW OF BOOKS, PREMIUL APOLLO, GRAND PRIX DU FESTIVAL DE L'INSOLITE (Franța), COMETA D'ARGENTO (de două ori) și PREMIO ITALIA (în Italia), THE EUROPEAN SF CONVENTION SPECIAL AWARD, CLARK ASHTON SMITH AWARD pentru poezie fantastică, GIGAMESH (Spania) și a fost ales de două ori cavaler al lui MARK TWAIN.**

A fost oaspete de onoare la șaisprezece convenții naționale și internaționale.

A fost președinte al **BRITISH SCIENCE FICTION ASSOCIATION** și vicepreședinte al **SCIENCE FICTION FOUNDATION AT THE NORTH-EAST LONDON POLYTECHNIC.**

Din 1980 până 1984 a fost președintele convenției europene de sf.

Lucrări semnate de John Brunner:

AGE OF MIRACLES 1973, BEDLAM PLANET 1968, THE BOOK OF JOHN BRUNNER 1976, THE BRINK 1959, CATCH A FALLING STAR 1968, THE CRUCIABLE OF TIME 1983, THE CRUTCH OF MEMORY 1964, THE DEVIL'S WORK 1970, DOUBLE, DOUBLE 1969, THE DRAMATURGES OF YAN 1971, THE DREAMING EARTH 1963, FOREIGN CONSTELLATIONS 1979, FROM THIS DAY FORWARD 1972, GOOD MEN DO NOTHING 1970, THE GAUDY SHADOWS 1970, THE GREAT STEAMBOAT RACE 1983, HONKY IN THE WOODPILE 1971, A HASTILY THROWN-TOGETHER BIT OF ZORK 1974, THE INFINITIVE OF GO 1980, INTERSTELLAR EMPIRE 1976, THE JAGGED ORBIT 1969, LIFE IN AN EXPLOSIVE FORMING PRESS 1970, LISTEN! THE STARS! 1963, THE LONG RESULT 1965, MANSHAPE 1982, NO FUTURE IN IT 1965, NOW THEN 1965, OUT OF MY MIND 1967, A PLANET OF YOUR OWN 1966, PLAYERS AT THE GAME OF PEOPLE 1980, THE PRODUCTION OF TIME 1967, QUICKSAND 1967, THE SHEEP LOOK UP 1972, THE SHOCKWAVE RIDER 1975, STAND ON ZANZIBAR, THE STARDROPPERS 1972, THE STONE THAT NEVER CAME DOWN 1973, TIMESCOOP 1969, TIME JUMP 1973, TIMES WITHOUT NUMBER 1962, TOTAL ECLIPSE 1969, THE TRAVELLER IN BLACK 1971, WEB OF EVERYWHERE 1974, THE WHOLEMAN 1964, TELEPATHIST 1965, THE WRONG END OF TIME 1971

întrebat E vreun donator AB pozitiv? Am răspuns eu. Mi-a zis - E o urgență. Cineva are nevoie de sângele dumneavoastră - e pe masa de operație. M-am grăbit, mi-am dat porția mea de sânge și auzind cum se ciocnesc sticlele cu sânge, m-am gândit "Am salvat viața cuiva. Asta m-a făcut să mă simt bine."

AB - Cînd ați scris prima povestire SF?

JB: - Cînd aveam 9 ani. Și încă nu am terminat-o.

MS - Jurnalul SF, singurul săptămînal de Science Fiction din lume, din cîte știți noi. Este adevărat?

JB: - Da, pentru moment. A mai fost unul în Boston, dar nu a rezistat prea mult.

AB: - Dacă doriți să spuneți cîteva cuvinte special pentru cititorii Jurnalului SF.

JB: - Iată ceva dificil. Nu știu ce să spun. Aș putea să vă spun ceea ce am spus unui tînar din Helsinki, cînd am vizitat Finlanda, dar aceasta nu v-ar ajuta foarte mult, căci nu sîntem în Finlanda.

AB: - Ceva special pentru copiii.

JB: - Cumpărați cărțile mele! (*Buy my books!*) Chiar dacă sună puțin cam comercial.

AB: - Dar pentru interior?

JB: - În România, oamenii cunosc foarte puțin despre munca mea. M-aș putea referi la foarte multe chestii legate de ceea ce am scris, dar ele nu ar însemna nimic în această țară, așa cum ar însemna de exemplu în Franța sau Germania, unde au fost traduse majoritatea lucrărilor mele. Am un mesaj preferat pe care îl

spun tuturor:

"Amintiți-vă că sîntem echipajul Navel Spațiale numite Pămînt. Nu pierdeți din vedere Sistemele de Menținere a Vieții."

(Remember we are the crew of Space-Ship Earth. Take care of the Live Support Systems).

Și repet aceasta deoarece cred că așa este și este ceva foarte important.

AB - Care dintre romane vă este cel mai drag?

JB - Evident, **STAND ON ZANZIBAR**. Este pe rol la editura Nemira. M-au anunțat azi dimineață, dar nu mi s-a putut spune exact data apariției, ceea ce este foarte frumos din partea lor fiindcă e dificil de tradus. Românii sînt avantajați de faptul că există deja traduceri în franceză și italiană și se pot ghida după ele. Deoarece, pentru traducerea în franceză, am avut posibilitatea de a discuta o după-amiază întreagă cu traducătorul și să-i explic cîteva particularități. Iar în ceea ce privește traducerea în italiană, am avut norocul de a fi realizată de către unul dintre cei mai buni. Cel care, printre altele, l-a tradus pe James Joyce în italiană. Un foarte bun traducător. Sper că și cel care realizează traducerea în românește este la fel de bun.

MS - Știți numele traducătorului?

JB - Nu, dar aș vrea să-l întîlnesc.

SC - Ce povestiri ați dori să apară în JSF?

JB - Sînt multe povestiri de care sînt mîndru.

Galoon, apărută, cred, în Wonder Stories în 1949 în care era vorba despre o civilizație de pe Jupiter, care s-a retras atât de mult într-o realitate electronică, încât deveniseră incapabili să se reproducă. Pur și simplu stăteau în niște coconi, privind niște culori drăguțe.

SC - E uimitor!

JB - Nu uluitor, e chiar o minune!

(Aluzie la wonder - minune, amalzing - uimitor Nh)

AB - La noi, în România, este o mare diferență între SF și mainstream. Se întâmplă același lucru în Marea Britanie sau în SUA?

JB: - Numai recent s-a creat o diferență între scriitorii fantastici și cei de mainstream. Un lucru important de ținut minte este că în ultimul timp, chiar scriitorii faimoși de mainstream au folosit teme Science Fiction. George Orwell a scris un fel de science fiction ușor (soft). Aldous Huxley - Brave New World, Foster - The Machine Stokes, A.C. Doyle etc. Aș putea să vă vorbesc o noapte întreagă despre scriitorii de mainstream care au scris Science Fiction și care au Science Fiction de calitate. Dar se poate spune că și în partea de lume în care se vorbește engleză, s-a creat totuși o diferență între Science Fiction și mainstream.

AB - Poate un scriitor trăiește doar din Science Fiction?

JB - Unii reușesc, alții nu. Eu nu pot.

AB - Se simt scriitorii de Science Fiction într-un ghetou? Expulzați de către scriitorii de mainstream?

JB - Formal. Nu au senzația că sînt pe-depsiți. Ai putea spune că scriitorii de mainstream sînt din ce în ce mai mult interesați de introspecția psihică. Cu aproape 22-23 de ani în urmă, cînd locuiam încă la Londra, eram scriitor de povestiri polițiste și aparțineam Asociației Scriitorilor de Romane Polițiste. Povestirile cu detectivi și crime sînt mult mai respectate decît cele sf, chiar și preoții le citeasc. Deoarece secretara asociației dorea să organizeze un congres al scriitorilor de r.p. am invitat-o, pentru un schimb de idei, la unul din Congresele Science Fiction. La banchet am întrebat-o „Ei, cum ți s-a părut?” și ea a spus „M-am distrat de minune, dar nu am avut ce lua de aici. Cu ideile voastre nu ne putem menține cititorii”.

După ce am participat la primele convenții de SF, am observat că manifestările de Science Fiction sînt organizate de fani, nu de scriitori.

AB - Există o diferență între John Brunner scriitorul și John Brunner omul. Cum arată o zi din viața unuia și o zi din viața celuilalt?

JB: - Eu m-am întîlnit cu dublura mea. Nu foarte multă lume poate să spună că s-a întîlnit cu dublura sa. Eu consider că este o experiență foarte periculoasă.

Cu ani în urmă, un profesor de la Universitatea din Michigan din Statele Unite, se folosea de cărțile sf la cursul lui de sociologie. În timp a remarcat faptul că textele sf declanșază discuții, pe cînd alte texte nu. Și „Stand on Zanzibar”, i s-a părut foarte interesant și a început să scrie o carte despre lucrările lui John Brunner. A lucrat la această carte timp de 5 luni, pînă cînd un prieten de-al meu din Statele Unite i-a spus:

Dacă vrei să scrii o carte despre John Brunner, de ce nu îl cauți pe John Brunner?

INTERVIEU EXCLUSIVITATE

Scria despre mine ca și cum aș fi fost mort. Așa este modul academic de exprimare. Dar este foarte neplăcut pentru cel care este prezentat. În final a venit să mă viziteze într-un week-end, a stat 10 zile și a realizat această carte. Oamenii îmi spuneau:

John, ai doar 30 de ani și deja a apărut o carte care prezintă toată munca ta..

Da, este foarte frumos, dar mă prezintă ca și cum aș fi fost deja mort. Și așa am descoperit un alt John Brunner. Versiunea lui John Brunner realizată de acești scriitori academici, care au prezentat un John Brunner mult mai faimos decît mine și absolut diferit. Și astfel m-am descoperit pe mine, John Brunner, scriitorul, în viziunea criticilor.

AB - Cînd scrieți o carte porniți de la o idee, sau începeți să scrieți și ideea vă vine pe parcurs? Vă interesează mai întîi forma sau ideea?

JB - Ideea. Partea cea mai importantă o am în minte, restul este doar umplutură și tastare.

AB - Cînd începeți să scrieți o carte aveți deja în minte sfîrșitul?

JB - Sfîrșitul? Bineînțeles. Am totul în minte, și abia pe urmă încep să scriu. Personajele au însă totală libertate de mișcare. Știu mai multe despre carte decît eu însumi. Eu doar le inventez, ele trăiesc acolo.

AB - Există o rețetă a succesului?

JB - Să te naști Arthur Clarke.

AB - Scrieți pentru succes sau pentru că vă place să scrieți?

JB - Cînd eram la școală, eram deseori întrebați: *Ce vreți să vă faceți după ce terminați școala?* Eu răspundeam invariabil: Scriitor. Toată lumea a citit răspunsul meu ca pe o imposibilitate - urma să mor de foame înainte de a deveni scriitor. Așa că, anul următor, cînd am fost întrebat, am răspuns redactor R-TV. Dar totuși de la 9 ani, eu m-am hotărît să devin scriitor și văd că am reușit din moment ce nu mai trebuie să merg la servicii de multă vreme. Și asta nu mai este un secret.

AB - Ați avut un model, cineva a cărui stil să îl urmați în modul de a scrie?

JB: - După ce am scris „Stand on Zanzibar” colegul meu american Thomas M. Dish, un scriitor foarte inteligent, după ce a citit primele capitole din

Poate cele mai apreciate - THE TOTALLY WRETCH și THE LOST LONELY MAN ar fi recomandat să apară.

MS - În cartea Răbdarea timpului personajul dumneavoastră Tânăsescu - românul ...

JB - Vrei să mă întrebi de ce un român?

MS - Nu, vroiam să vă întreb dacă ați avut vreun model?

JB - Da. Era un boss foarte nervos pe care l-am avut. Era un tip muncitor, dar îi sărea repede țandăra.

AB - Utopie, distopie sau cyberpunk?

JB: - Nu se inventase termenul de cyberpunk cînd am scris asta, dar cyberpunkul are strămoși cu mult înainte de inventarea numelui. Vreți să vă spun o poveste?

Toți - Daaaal

JB - Acum cîțiva ani, am fost invitat la Colegiul Imperial din Londra. Țineau o Convenție SF de o zi și m-au rugat să fiu oaspetele lor. Le-am spus „Da, desigur, nu m-ar deranja o călătorie la Londra, dar despre ce vreți să vă vorbesc?” Secretarul lor mi-a spus: „Despre cyberpunk.”. Și i-am spus: „Foarte bine”. Tocmai am primit antologia Mirrorshades, care era tribuna cyberpunkului. Era editată de Bruce Sterling și conținea W. Gibson THE GERNSBACK CONTINUUM, care pare a fi prima povestire cyberpunk și alții. Tot amînasem citirea ei, vreme de 2-3 săptămîni de cînd o promisem, și acum aveam un motiv s-o citeasc. Erau și cîteva povestiri foarte bune acolo. Dar ceea ce m-a uimit a fost faptul că puteam găsi un strămoș pentru fiecare povestire. Nu era nimic nou. Cea mai veche de care mi-am amintit era COMING ATTRACTION, care a apărut în revista „Galaxy” în 1956, în America și care avea toate ideile cyberpunkului, mai puțin dispozitivele de realitate virtuală. Și am fost uimit să aflu, după doi-trei ani, că lumea spune despre mine că am scris proto-cyberpunk. N-am făcut așa ceva! Eu scriam sf! Cineva a vrut să-mi lipească o etichetă de gît, ca să poată spune apoi că există o școală de cyberpunk. Nu există! Sînt aceiași oameni de dinainte. Toate elementele cyberpunk-ului au existat.

SC - Și realitatea virtuală?

JB: - Prima povestire legată de realitatea virtuală și de care îmi aduc aminte, este POSPORTTO JUPITER, a lui Raymond Z.

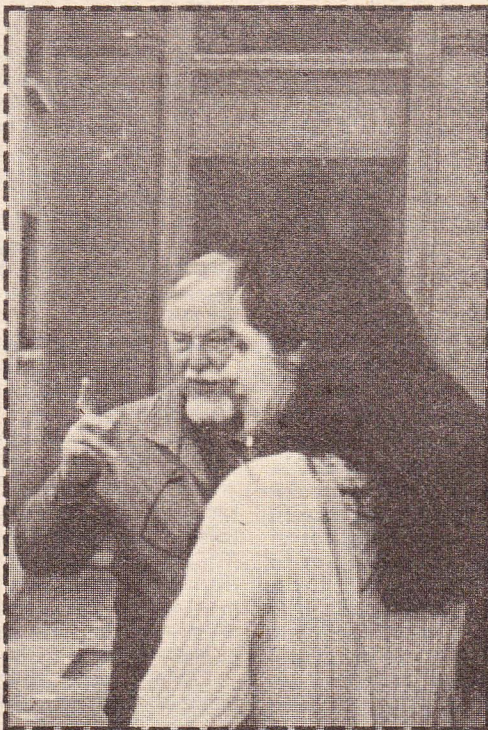

continuare din pagina 9

„Stand on Zanzibar”, a spus: *Extraordinar, oare de ce n-a adaptat nimeni până acum stilul lui John Dos Passos la Science Fiction?* În cazul meu, mi-a plăcut remarca despre JDP și cred că ar trebui să vă explic de ce. Se spune că perioada despre care știm cel mai puțin este cea imediat după naștere. Tot ceea ce știm vine de la alte persoane care ne povestesc. Eu am învățat din cărțile lui mai mult decât din orice altă sursă. Este un scriitor foarte bun, în mod special datorită reacțiilor subiective. Când am început să creez lumea viitorului din „Stand on Zanzibar” JDP a fost modelul meu pentru prezentarea lumilor.

AB - Despre viața personală...

JB - Cu prima mea soție am stat împreună 29 de ani. Nu sînt omul care să trăiesc singur și nici nu-mi placea să fiu văduv, așa că am început să îmi caut o parteneră. Este o greșeală pe care mulți oameni o fac. Dacă sînt divorțați sau văduvi, își caută un partener asemănător cu cel precedent. Eu nu puteam să caut pe cineva care să semene cu fosta mea soție. Nu era nimeni care ar fi putut să fie ca ea. Atunci am căutat pe cineva total diferit și foarte interesant. Și s-a întîmplat că un prieten de-al meu din Londra, de pe strada pe care locuisem înainte și cu care am rămas prieten, știind că îmi caut o parteneră, mi-a povestit despre o chinezoaică. I-am scris și m-am dus să mă întîlnesc cu ea. Ea dorea să plece din China. Avea o invitație de la niște prieteni de-ai ei din Oslo. Și cînd a ajuns în Oslo, a

descoperit că de fapt ajunsese în Canada. Și astfel a ajuns într-un oraș străin, fără măcar să cunoască limba. Dar, în aceeași clădire, trăia un tip care-l cunoștea pe prietenul meu din Londra. I-a telefonat, m-am dus acolo, am întîlnit-o și i-am spus - *Vrei să te căsătorești cu mine și să vii în Anglia?*

Tan Liyn - (soția lui JB) - Îți place să te dai în spectacol!

JB - Sigur! Un scriitor este un actor!

AB - Relația cu Tan Liyn a avut vreun impact asupra operei dumneavoastră?

JB - (aproape sîrînd de pe scaun) - O, da! O, da! Cum scriu un sf care se petrece într-o Chină viitoare. Tan Liyn îmi furnizează termenii și detaliile din culise. Mi-a apărut o povestire acum cîteva luni în IASFM - *Goods as Rice*, despre un complot al Uniunii Sovietice asupra Chinezilor, pentru a împiedica exodul masiv al chinezilor înfometate în estul URSS - știți doar ce au făcut chinezii cu terenul lor fertil. Asta-i un avertisment. Pămîntul care hrănea milioane de oameni acum e pustiu. Chinezii sînt puși în fața unei posibile înfometări, poate cea mai îngrozitoare din toată istoria și situația se înrăutățește prin influența vestului.

Am întîlnit mulți, mulți oameni care spuneau - *economia chineză e la pămînt, iar eu le răspundeam - cine o să planteze orez anul acesta?*

În 5-10 ani, chinezii nu vor mai fi în

INTERVU IN EXCLUSIVITATE

stare să-și asigure hrana. Asta e o previziune sigură! Economia chineză se va prăbuși fiindcă au luat pămîntul de la țărani, iar cei din China vor muri de foame în 10 ani.

Nu investiți în China!

MS - E prima oară cînd aud astal

JB - Soția mea e chinezoaică! E o nebulie! Cine o să planteze orez anul acesta? Frățioare (a se citi *Sebastian Corn*), tocmai am vîndut o povestire în SUA numită - *The Plot of The Ancestors* care este un sf chinezesc original. Știți despre știința Fung-shai: ea se ocupă de orientarea corectă a clădirilor, modelul corect al străzilor etc.

astfel încît să fie benefice oamenilor.

AB - Credeți că există o forță care ne guvernează, ca acești Fung-shai?

JB - Cred că, pe măsură ce ne hotărîm mai repede că totul depinde de noi și nu de o forță superioară imaginară, cu atît vom avea mai multe șanse de supraviețuire ca specie pe termen lung. Cred că ar fi trebuit de mult să ne convingem că acolo - SUS - nu e nimeni căruia să-i pese de noi.

Unul din proiectele la care am lucrat mulți ani este o colaborare cu persoane care acum sînt moarte. Ca de exemplu cu O. Henry. Am scris o povestire - *The Dead Man*, era în stilul lui Borges: într-un loc din pampas, un om mort a călătorit înapoi în timp. Povestea o spune preotul. Femeia de care era îndrăgostit, a ieșit afară, i-a văzut cuțitul

ieșindu-i din piept și l-a întors către ea. Ea căzu moartă și el învie. Și mister, și despre cum e să fii mort. Și spuse că a fi mort înseamnă că te opui. Nu-ți mai rămîne decît să gîndești și trebuie să gîndești la tot ce s-a întîmplat mai rău, nu numai la greșeală pe care ai făcut-o în aprecierea mișcărilor adversarului care ți-a înfipt cuțitul în inimă, ci la toate greșelile pe care le-ai făcut, toate suferințele pe care le-ai cauzat, toate relele pe care le-ai făcut altora. Unii spuneau că a fost în ceruri și că s-a întors ca un inger, pentru că devenise atît de blind, atît de bun. Iar el a spus: „Bineînțeles, ce rost mai are să fii rău, atunci cînd vezi răutatea lui Dumnezeu?” Asta e o analiză finală, de o cruzime de nedescris, care permite creației tale moartea inevitabilă.

E o poveste foarte răutăcioasă. Sînt foarte mîndru de această poveste. Cred că și Borges ar fi fost mîndru.

AB - Domnule Brunner ce-ați dori să mai transmiteți cititorilor noștri?

JB - Voi veți fi emisarii sf-ului de mîine! Mergeți la prietenii voștri și spuneți: Unificarea Europei este inevitabilă. În 10 ani oricine va putea lua legătura cu oricine altcineva, de oriunde, prin computer. N-aș vrea să văd o migrație modernă, să se amestece popoarele într-atît încît să se șteargă urmele istorice, specificul național.

ANDREI COJOCARU

PASĂREA

Au apărut pe cînd mă odihneam pe o banchiză în regiunea pe care ei o numesc Groenlanda. Mă retrăsesem acolo pentru că speram că nu voi fi detectat în acea regiune mai puțin populată. Se pare însă că mă înșelasem.

Primul semnal a fost dat de zgomotul elicopterelor ce se apropiau. Am încercat să mă ascund, dar corpul meu negru și roșu se putea distinge foarte ușor pe albul murdar înconjurător. De altfel, nu mai aveam timp: mă văd cu o rafală de proiectile pe care le foloseau, de obicei, împotriva avioanelor. Mi-au găurit serios aripa dreaptă, dar încă mai puteam zbura.

Ceva nu părea în regulă. După cîteva clipe, mi-am dat seama despre ce este vorba: nu mai foloseau gloanțe explozive. Am examinat cu atenție elicopterele ce mă asediau. Deși de la distanță aceea nu puteam fi sigur, nu am mai observat gurile aruncătoarelor de flăcări. Înțeleseseră!

Nu eram atît de rezistent la gloanțe pe cît credeau oamenii. Nu aveam nici o șansă să fug, erau mai rapizi decît mine. Să mă ascund în apa înghețată, sub banchiză ar fi fost doar o altfel de moarte, mult mai neplăcută pentru mine, care trăiesc prin căldură. Așa că am ales ultima soluție, cea mai disperată, dar care avea toate șansele să aibă succes.

M-am ridicat în zbor și m-am îndreptat direct spre ei. Nu-mi păsa de gloanțele care-mi sfîșiau corpul. În cîteva clipe am ajuns unul din elicoptere și m-am năpusit spre el. Cu ghearele am sfîșiat cabina pilotului, în timp ce elicea rotindu-se îmi tăia corpul în bucățele. Apoi, a urmat focul alb, purificator. Deși uneori se spune despre mine că mi-ar place, adevărul este contrar. De ce oare nu pot să renasc decît din propria mea cenușă?

Oamenii căutără multă vreme resturile păsării enorme, roșii și negre, pe care o vînau de mulți ani. Nu reușiseră să găsească decît un fragment dintr-o materie ce nu era nici carne, nici metal, dar iradia căldură ca însuși focul.

După plecarea lor, cenușa elicopterului distrus se învălui în flăcări și fum. Din centrul uraganului de foc s-a ridicat, nemuritoare, pasărea Phoenix.

Bunica

Bunica se odihnește. E o odihnă binemeritată după atîția ani de muncă. Întreaga ei viață și-a dedicat-o copiilor, apoi nepoților. Așa era pe vremea ei și nici nu s-ar fi gândit la altceva. Trei copii și opt nepoți a crescut, și tuturor a încercat să le insuflă aceleași idealuri care au dus epoca ei pe culmile civilizației. Cei trei copii și șapte dintre nepoți nu i-au adus bunicii nici cea mai mică mulțumire pentru tot ce a făcut pentru ei. De aceea, cînd am sosit eu, cel de-al optulea nepot, preferatul ei, atmosfera era destul de tensionată aici, în casa bunicii. Fusesem înștiințat că relațiile dintre bunica și descendenții ei erau mai mult

decît încordate, și m-am grăbit încoace.

Bunica se odihnește pe un pat imens, dar de nuntă de la unul din numeroșii ei unchi care mai cunoșteau pe vremea lor și alte miraje în afara atracției banilor. Este protejată de lumina soarelui de un baldachin de brocart ce coboară întunecos din tavanul înalt. Camera are cam trei metri și ceva înălțime, mare, așa cum se făceau toate lucrurile pe vremea tinereții bunicii. Baldachinul a fost brodat de cineva cu scene de dragoste campestră, atît de la modă pe vremea bunicii.

Bunica se odihnește. Are încă ochii deschiși și mă privește cu milă și înțelegere. Mîinile îi sînt încrucișate pe piept, acolo unde i-am bătut țărșul de lemn acum două ore. În paturi identice, cei trei copii și cei șapte nepoți se odihnesc în poziții asemănătoare. Lumînări de ceară parfumată de pe vremea bunicii luminează

23, 22, 21...

Stai trîntit pe spate și ascultîi tic-tacul monoton al neuroconsolei.

Cine ești tu, Will? bip

Ce ești? bip

CINE DRACU EȘTI TU, WILL LOS? bip bip

Dar ea? EA, cine e? bip

Mă auzi Will? bip bip

Sînt aici lîngă tine. bip

Sînt aici în tine, Will. bip bip

Sîntem toți aici. bip

Vrei să-ți cînt ceva vesel, Will? bip

Știi cine ești? bip bip

Stai întins pe spate și ascultîi lălăiala neuroconsolei. Dar ea? EA...

Cum ai putea să uiți ziua aceea? A rămas totuși cea mai importantă zi din întreaga ta viață.

„Te caută cineva. E în birou” îți șoptise Șobolanul. Știai ce vrea să spună zîmbetul lui abia reținut.

Cînd ai intrat în birou, ea era lîngă fereastră, admirînd cupola cenușie a orașului. S-a întors și ai avut pentru o clipă strania senzație că ai greșit biroul. Nu era scopia de 90 de ani la care te așteptai. Abia dacă avea 20, elegantă, frumoasă, cu un farmec aparte ce izvora poate din ochii catifelai. Fata asta frumoasă nu trebuia să fie în biroul tău.

Ai simțit asta, nu Will?

Ți-a spus ce ai de făcut și a scos o cartelă de credit. „Va fi confirmată după ce termini”, a continuat. A pus cartela pe marginea biroului și s-a îndreptat spre ușă. A ezitat o clipă, a întors capul și ți-a zîmbit.

Ce-ai simțit atunci, Will? Credeai că n-o să o mai vezi niciodată.

De dincolo de ușă Șobolanul ți-a rînit amical.

„Mișto tipa, nu crezi Los?” S-a întors la mătăraia de fire împraștiate pe masă. Ai dat din cap și te-ai întors în birou. Îți era silă. De tine și de Șobolan, de munca ta, de locul ăsta prăpădit, spînzurat sub Cupolă, de oamenii pe care îi întâlneai în fiecare zi, de tot ce citeai în ochii lor. Îți era silă de viața asta care-ți spunea că totul e o chestie de supraviețuire, că într-o zi vei ieși la suprafață, că într-o zi vei vedea soarele, adevăratul SOARE, nu amărîtul ăsta de bec chior ce atîrnă sub Cupolă, silă de barmanul gras de la JA'x, silă de poveștile lui cretine despre Marea Judecată.

Ți-ai îndeplinit misiunea. Rece, calculat. Ești un profesionist, Will. Tu nu pui întrebări. Ți se plătește și tu execuți. Apoi te îngropi într-o bombă infectă și bei pînă a doua zi.

De ce nu te îmbeți niciodată, Will? De ce preferi să privești paharul plin cu băutura-fără-nume? Ei există încă acolo, Will. Există în tine. Îi

Daniel ENACHE

DINCOLO de ÎNTUNERIC

vezi uneori. Copii, bătrîni, femei, înalți, slabi, jagoși sau parfumați, sînt toți acolo, Will. Și te așteaptă. Așteaptă ora de dincolo de întuneric.

De ce ți-e frică de noapte, Will?

Îl auzi pe grăsanul de dincolo de teighea vorbind despre iarbă, despre mare și cer, despre păsări.

Știi ce e aceea o pasăre, Will?

Dar ei, ei vagabonzii împutiți care ascultă cu gurile căscate poveștile grăsanului, ei știu ce e aceea o pasăre?

Te vezi urînd de fericire „FRĂȚILOR” și citești în ochii lor disprețul. Ei nu sînt frații tăi, Will. Ei te cunosc și știu că tu nu faci cadouri. Nu au destui bani ca să te angajeze.

Te prăbușești pe podea și dormi chircit pînă a doua zi. Barmanul cu ochi de pește mort te cunoaște și el, și te lasă să dormi în barul pierdut în întuneric.

Ți-l amintești, Will?

Dimineața, cînd farul chior clipea din nou sub Cupolă, te ridica cu grijă și te bătea pîrîntește pe umăr.

„Los, începe o nouă zi, băiatule”. Ți-o spunea încet, privindu-te în ochi. Și îți era rușine de tine. Nu te lăsa să-i plătești niciodată. „Fac cinste, băiatule. Pentru că a mai trecut o zi” îți spunea. Acum e și el acolo. Așteaptă alături de ceilalți.

Crezi că te urăște, Will?

Dar pe ea, pe EA Will, ce crezi, o vei mai întâlni?

Îți amintești că nu era deloc dură, așa cum părea? Ai întâlnit-o întîmplător, cînd aproape o uitaseși. Atunci ai înțeles că existase tot timpul în inima ta. O iubeai.

Tu ai iubit-o, Will?

Și plimbarea pe străzile pustii, mîină în mîină. Și ea te iubește, Will. Și ea a sperat că te va reîntîlni. E frumoasă, Will, mai frumoasă decît în acea zi în biroul tău.

Știi numele ei, Will?

Nu. Nu l-ai știut niciodată. N-a vrut să ți-l spună și tu n-ai vrut să-l știi. Vă întîlneauți întîmplător. Din ce în ce mai întîmplător, din ce în ce mai des. O iubești.

Ce înseamnă să iubești, Will?

Te pierzi în ochii ei și renaști dincolo de lumină. Ți-o amintești, Will? În rochie albă, cu un trandafir roșu în mîină.

Ce e acela un trandafir, Will?

N-ai văzut niciodată unul adevărat. Dar ea

avea unul. L-ai ținut între palmele strînse și ți-ai amintit de barmanul cel gras de la JA'x și de poveștile lui. Dar floarea a murit, Will. Nici ea nu văzuse cerul.

Ce e moartea, Will?

Simți petalele ca niște lacrimi roșii, cîzînd pe betonul fierbinte. Șobolanul a murit într-o zi. Ai rămas singur, Will. Îți lipsește zîmbetul lui mucalit și zgomotul familiar din biroul de alături. Lucrezi în tăcere acum. Și viața ta se împarte între misiunile zilnice și EA. Îți spui mereu că o să renunți la birou, că o să te retragi undeva dincolo de Cupolă, într-un nivel părăsit, doar tu și ea, așteptînd sfîrșitul iernii. Și chiar ai renunțat într-o zi.

Mai ții minte ultima misiune, Will?

N-a fost mare lucru. Cel care te angajase nu se uitase la bani. Și după ce ai terminat te-ai dus la JA'x și te-ai îmbătat ca un porc. Barmanul cel nou te-a scos afară și ai dormit pe betonul mirosind a hoit. Îți era silă de tine, Will. De tine și de lumea ta împutită. Ai rătăcit îndelung pe străzi, pînă spre dimineață. Ai trecut pe la birou și ai luat aparatele mici de din dulapul de fier. Ai pus unul pe biroul Șobolanului, ai stins lumina și ai plecat.

La generatorul Cupolei tehnicienii te cunoșteau. Ai schimbat cîteva vorbe cu ei și te-ai lăsat și lor un cronometru. Ai plecat urîndu-le o zi bună.

Te-ai încuiat în casă și te-ai trîntit în pat.

De ce atunci cînd îți amintesc de ultima misiune tresari, Will?

Vezi silueta aplecată peste terminal? E tînta ta, Will. Simți reculul trasorului sonic și vezi proiectilele minuscule lovind mantia de catifea în cercul auriu. De două ori.

De ce te tragi înapoi, Will?

Silueta s-a prăbușit. Misiunea ta se termină aici. Nu-i privi fața, Will. Oricum nu mai contează.

De ce îi iei medalionul din pumn? N-ai făcut asta niciodată, Will.

Plîngi?

De ce plîngi, Will?

„Cu dragoste, celei...”

De ce plîngi, Will?

Tînta ta a fost distrusă. Poți lua banii, Will...

Ai ieșit în aerul umed de afară și ai vomitat icnind, lîngă zidul cenușiu. Acum stai trîntit pe spate, cu ochii în tavan. Ai fixat un cronometru chiar deasupra ta, pe tavanul pătat. Undeva pe masă, o microhologramă pîlpîie ușor desincronizată. Cine dracu ești tu, Will Los? Și ce s-a întîmplat de fapt atunci?

Ascultîi nemișcat turuitul neuroconsolei. Da, poate că totuși o vei întâlni.

7, 6, 5, 4...

Vrei să-ți cînt ceva vesel, Will?

O viață în ziua de...

Are să fie o petrecere tare, gîndi Jeff cercetîndu-se în oglinda de la baie, chiar dacă pregătirile fuseseră o durere în cur. Avea perclunii aranjați de un profesionist, dar trebuise să-și facă mustața și barba singur, barba îndreptîndu-și-o atît de atent încît era cît de buclată trebuia, iar mustața pigulindu-și-o fir cu fir ca să stea bine. Dar efectul merita – extraordinar, însă nu excesiv de extraordinar.

Zîmbi în oglindă, iar imaginea îi întoarse zîmbetul: părul lung, brunet căzîndu-i pe umeri, bretonul ondulîndu-i-se pe frunte pînă deasupra sprîncenelor, ochii albaștri strălucind, dinții mai albi decît orice, pielea bronzată, sănătoasă, netedă – spuneți ce vreți despre cei de la WASP, gagiilor, dar e greu să nu te uiți la ei. Zîmbi iarăși, zîmbetul îl prinse și încercă cîteva expresii: Privirea Sincerului, care poate muta munții, sau cel puțin o puicuță din camera de zi în dormitor; tinereasca privire *Totul Este Posibil, Numai Să Crezi*, privirea *Ajută-mă!* pentru ticăloșii bătrîni și, în sfîrșit, cea a Indiferenței Iritate. Nu-i rău, nu-i rău deloc.

Încă un ultim zîmbet și își scutură capul amuzat. La dracu, e un ticălos arătos! Dumnezeu să binecuvînteze genetica sau dracu știe ce!

Se retrase din fața oglinzii, își netezi veștmîntul asemănător cu o togă, își drapă umărul stîng și o prinse deasupra claviculei. Mișto, tare mișto! O luase de la băieții Hare Krishna, dar să mai treacă vreo lună și va fi a lui, *lucrul lui*. Își mai dădu cu puțină loțiune de lămîie pe față, izbučni într-o privire admirativă în fața oglinzii, apoi intră în sufragerie pentru verificarea finală.

Stereoul fusese programat cu un Glenn Miller timpuriu pentru început – muzică ambientală la fel de bună ca un ris cristalin – apoi o veche înregistrare Beatles, niște rock country pe la miezul nopții, cînd toți erau matoli din cauza ierbii sau a vinului, și în sfîrșit niște benzi de clavecin cînd lumea voia să facă dragoste.

Pe măsută, cartofi prăjiți, tărîe, salam și brînză sub Vălu Sarazin (riscant, însă o distracție mișto – „E doar să ne amintească, gagiule” – iar el putea ieși basma curată din chestia asta). Noul număr din „Barb”, un vechi exemplar din „Crawdaddy” și numărul special de marți din „Times”. Cel cu fotografia aceea în care el strînge pancarda **STUDENȚII PENTRU LIBERTATE** chiar înainte ca porcii să intre în acțiune. Fotograful îl prinsese tocmai bine – nimeni nu se putea uita la poza fără să simtă ceva pentru el – dar subtitlul îi plăcea chiar și mai mult. „Tinerețe în suferință”. Inocența tinerească, speranța zilei de mîine (toate adunate în el) sfărîmate de către statul fascist. Care era numele celui care fusese într-adevăr rănit? Tînărul urîțel, cu ochelari? Nu-și putea aminti, dar chiar nu conta.

Și apoi zbiră soneria de la ușă, iar el se îndreptă, își netezi cutele de pe togă și lăsa Zîmbetul să-i inunde fața precum lumina venită din soarele de dimineață.

Pe la vreo zece, petrecerea era în toi, stereoul urla, perechile se tăvăleau pe covoare și canapele, oamenii se strînseră în grupulețe, cîțiva se îngrămădăriră în colțuri, dîndu-i drumul – doar Dumnezeu știe cine ce adusesse, dar erau o mulțime de priviri sticloase ce pluteau prin jur. Din punct de vedere politic, era o petrecere echilibrată. Cîțiva activiști ai vechii gărzi, însă majoritatea din eșalonul al doilea, toți cei care văzuseră „Times” și picau în fund cînd el le zîmbea. Cîțiva peste treizeci de ani, dar asta doar dădea contrast, ce dracu’.

Iar apoi o puicuță se lipi de el și lui îi trebuiră cîteva momente să-și aducă aminte de ea. Cît trecuse de cînd făcuse ultimul număr cu Sue? Isuse, o uitase ușor. Se întrebă cu cine venise; era absolut sigur că nu o invitase.

– E o petrecere mișto, Jeff, pe bune, șopti ea, iar el simți că trebuie să-i spună să meargă să se spele pe dinți.

Era o pauză scurtă a muzicii și zgomotele

camera de zi să se întindă pe canapea lîngă Mr. Guitar Man. Poate că se meritau unul pe altul, gîndi el. Goticul american, adus la zi.

După asta își reumpli paharul de hîrtie din ulciorul cu vin roz, petrecerea începu din nou și era minunat, tare minunat.

– Phii, domnule Beall, am văzut fotografia dumitale din „Times”, cea în care porcii vă clomăgeau.

Un boboc ai căruia obraji netezi străluceau transpirați din cauza vinului cald – Jeff îl văzuse învîrtindu-se prin jur cînd ocupaseră sala de lectură de la Poly Sci.

– Nu a durut – porcii sînt cu toții niște pederăști, nu lovesc prea tare.

– Trebuie că a fost o adevărată călătorie interioară, spuse puștii compătimitor, apoi se lăsă dus de curent în vreme ce Jeff se încruntă și se întrebă tulburat ce voise puștii să spună și să reflectă, însă doar pentru o clipă, la cît de grozav ar fi dacă ar avea iarăși șaptesprezece ani.

Apoi începu să soarbă din vin și lăsă conversația din cameră să-l acopere așa cum apa acoperă farfuriile dintr-o chiuveță.

– ...produsele sintetice sînt de-a dreptul mizerabile...

– ...cel mandatați sînt pe cale să ucidă lumea a treia...

– ...bineînțeles, dar Dylan s-a descurcat, gagiule...

– ...hrană sufletească, ăsta-i un exemplu...

– Căca-m-aș pe establishment, spuse Jeff prietenos fără să-i adreseze nimănui această replică, apoi se furișă în bucătărie să mai aducă niște salam.

Blonda stătea într-un colț cu un tip strident de curat ce era tuns scurt și purta o jachetă Nehru și mătănii – sărmanul năting se împotmolise la faza de-a-pipăitelea. Mai era și tare amețit și gagicuța părea să aibă nevoie să fie salvată.

Luă două farfurii cu gustări din carne și spuse: – Hei, puicuțo, ce-ai zice să-mi dai o mînă de ajutor?

Ea veni repede și îi oferi un zîmbet recunoscător. Avea vreo șaptesprezece ani, păr pînă la talie și ochi verzi – *cu siguranță* că le făcea pe celelalte gagicile de la petrecere să arate ca niște cotoroaenge.

– Ascultă, gagiule, a venit cu mine, e a mea!

Privirea rezervată, nivelată, cu ochii îngustîndu-i-se un pic.

– Oi fi vreun reacționar, omule? Nu ai drept de proprietate asupra *nimănui*!

Iar apoi o împinse pe puicuță în camera de zi și lăsa farfuriile pe masă. Cineva îi oferi o țigară cu marijuana, el luă un fum și i-o trecu fetei. Întotdeauna tragi un fum din conveniențe sociale, dar niciodată nu te amețești; e prea ușor să dezamăgești vechea gardă.

Fata îl privea cu ochii mari, iar el încuviința pentru sine, în regulă, ea era *aleasa*.

– Mulțumesc, spuse ea.

În glasul ei era exact încărcătura de emoție corectă și el îi oferi privirea Sincerului și spuse:

– Mijloacele de producție aparțin statului.

Nu era deloc o frază rea.

Ea trase din țigară și îi ținu respirația o clipă îndelungată. După ce expiră, încuviință arătînd spre stereo și spuse:

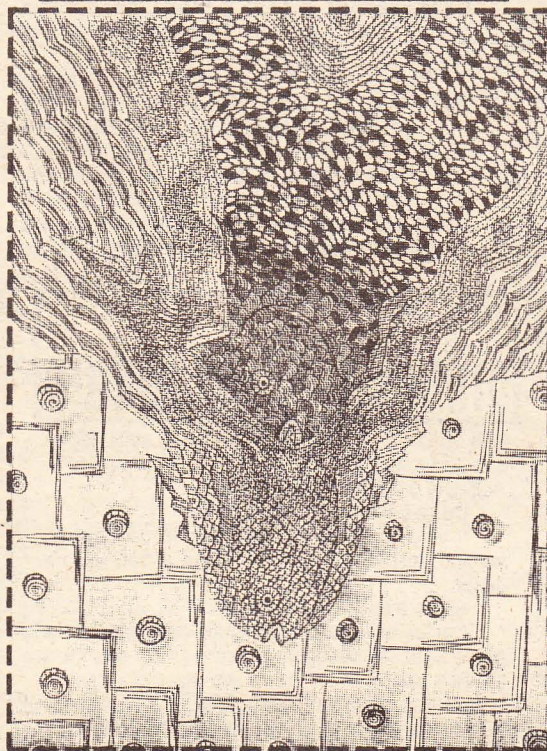
– „Toți pentru Unu” sunt tari.

– „Din Leagăn pînă-n Mormînt”, zise el, neputîndu-se abține să n-o corecteze. Cu Plimbîndu-mă WSAW a difuzat-o în dimineața asta; mîine va fi în toată țara.

Ea scutură din cap și își luă o înfățișare serioasă.

– Sună ca ei, dar nu sînt – conducătorul formației e prieten cu mine. Pentru o clipă lumea îi alunecă printre degete, căci brusc nu mai era sigur pe sine. Apoi își reveni iar, așînd Zîmbetul și, strîngîndu-i mîna, spuse:

– Să nu pleci acasă devreme – de fapt, să nu pleci deloc.

Grafică - Oana Manasii

din fundal deveniseră mai puternice – cuburi de gheață cîlcîind în pahare, o gagicuță chihotind, cîțiva tineri tușind, neputînd să păstreze în plămîni fumul, conversația zgomotoasă a oamenilor care nu se adaptaseră la liniștea bruscă.

Fusese un moment delicat pe la începutul serii, cînd un specimen mai în vîrstă a ieșit la rampă cu o chitară veche; nu s-a putut face nimic pentru el decît să facă pereche cu un instrument cu disprezece corzi pe care Jeff îl ținea ascuns în debara, apoi să interpreteze cîteva cîntece solo înainte să zîmbească și să spună: „Asta-i o petrecere, nu un recital” și să dea drumul iar la stereo. Mr. Guitar Man ieșise onorabil atunci, iar acum stătea la fereastră, pe o canapea spațioasă, rechiziționată de alții, și fixa melancolic întunericul.

– ...A trecut atît de mult, zicea Sue, încercînd să-i atragă atenția.

El era doar pe jumătate atent la ea; tot ce voia era să scape, să bea și să flirteze cu blondina din camera de zi care fusese atît de copleșită de prezența lui mai devreme.

Acuzator:

– Nu mă ascuți!

El îi dădu la o parte mîna de pe umărul lui și simți că ea devine rigidă. Lumina din bucătărie era slabă, însă el putu să observe venele estompate ce pulsau pe gîtul ei și fina rețea de linii ce începea să apară în jurul ochilor ei.

– Pardon, Sue, spuneai ceva?

Nasoală treabă, însă dacă n-o făcea el, ar fi făcut-o altul – trebuie să ai douăzeci și cinci de ani, să fi din piatră. Apoi se depărtă, murmurînd curtenitor „Scuză-mă, Sue, trebuie să-mi umplu paharul”, iar ea dispăru în

Și știu că nu avea să plece.

Un murmur furios se ridica din zarva de fundal, precum fumul se ridică dintr-o perie arzândă. Un grup micuț de maoiști se ridicase împotriva socialiștilor progresiști și cineva îl strigă:

– Ce crezi, Jeff?

Se lăsa o tăcere respectuoasă și asta îi plăcu mai mult.

– Lucrați cu porcii, spuse el automat. Pur și simplu jucați în minile establishmentului.

Un murmur de aprobare și confruntarea se sparse într- duzină de dispute diferite, apoi din stereo începu un număr de rock și sunetele puternice învăluiră camera ca o maree.

– Tare, spuse o voce.

Un bătrîn de vreo treizeci și cinci de ani, chel. Poate un profesor ce a spart petrecerea doar ca să-și facă numărul în fața unei puicuțe.

– E o replică bună la toate, zise Jeff ușor.

– Sunt Jenkins, Studii Asiatice. Ți-am văzut fotografia în „Times”.

O încuviințare. Al răbdare, vezi ce vrea.

Jenkins îl studie cu precauție pentru o clipă, apoi își dres glasul și spuse:

– După ore conduc Seminarul Libertății. Avem nevoie de instructori pentru bobocii din ghetouri – te-am văzut la întrunirea noastră de săptămîna trecută și am crezut că s-ar putea să vrei să ne ajuti.

Nu există sfîrșit în lucrurile fanteziste pe care oamenii vor să le faci.

– Îmi pare rău, bărbate, nu-l treaba mea, spuse el rece și începu să se îndepărteze.

Blonda se întoarse într-un colț cu tipul în jachetă Nehru și era timpul să termine chestia asta.

Jenkins zîmbi ușor, privind spre paharul cu băutură.

– Nu prea există reportaje în presă, nu există garanții că-ți va apărea poza în ziar.

Ca să vezi, al naibii bășinos condescendent: al crede că n-a mai fost niciodată refuzat înaintea! își zise Jeff zăpăcit.

– Stai cuminte, boșorogule! Ascultă, intră acolo, poartă semnele și vei fi ciomăgiti! Și crezi că cineva are să plîngă după tine? Mai termină, ce mama dracului! Eu îmi fac treburile mele, tu pe ale tale.

Mai sfinte decît tine, *rahatule*.

Iarăși murmurul petrecerii, cineva care era bolnav, păcănitul provocat de încuierea ușii la dormitor, o gagicuță plîngînd în bucătărie și cineva rîzînd isteric în camera de zi, mirosul acru al fumului, vinului și prea multor persoane. Cristoase, el nu invitase nici jumătate din numărul ăsta – citeva țigări ardeau pe pervazul ferestrei, băltoacele împrăștiate pe covorul decolorat se infiltrau încet în lîină, mirosul dulceag de băutură, iar el luase niște drog și...

Cineva se agăța de el, cineva ce respira greu.

– Vreau să... fim singuri, Jeff.

Femeile bătrîne, ciinii și Ann Polanski îl iubeau. Radicala de ieri, studenta profesionistă ce se căznea să-și ia licența în sociologie și pe care avea s-o obțină cam la A Doua Venire. Beată crită și probabil autocompătîmîndu-se căci, la treizeci de ani, era ultima dintre vestalele virgine; iubește-mă, iubește-mi complexul de vinovăție și cine dracu' voia genul ăsta de afacere.

– E o fată nefericită în bucătărie și toate prostiile astea, spuse el, încercînd să se strecoare. Vin imediat.

Ea se agăța de el. Își linse buzele, încercă să scoată cuvintele fără să le pocească și, cînd în sfîrșit ele veniră, păreau niște perle înșirate pe o sfoară.

– Vreau doar să spun ... minunată petrecere.

Își închise ochii și, pentru un moment de panică, el se temu că avea să vomite pe toga lui. Apoi ea dădu la o parte o șuviță de păr ce-i cădea pe ochi și încercă din greu să-și concentreze privirea asupra lui.

– Nu știu ... cum o faci, Jeff, spuse ea, închizînd iarăși ochii. Generații împuțite ... la doi ani de acum ...

nu-ți poți da seama de atitudine corectă de la o zi la alta...alta... schimbări, totul se schimbă atît de repede... trebuie să fii un adevărat mincinos ca să ții ritmul cu ei.

El putu să simtă arșița ridicîndu-i-se din ceafă. Era prea bătrînă, avea zece kile în plus și nu va obține licența nici într-un milion de ani, și ea voia să-l pună pe el jos.

– Te-ai gîndit vreodată la asta? Întrebă ea pe un ton dintr-o dată înțelept.

– Nu cred, spuse el degajat.

Iar apoi ea se agăța iarăși de el și nu era pentru sprijin. El putu simți cum i se furnică pielea – fierbinte, asudată și mirosind a menstruație. Se stăpîni și o ținu blind în brațe un moment, iar, cînd ea se uită brusc la el cu speranță, murmură:

– Aș fi vrut să te ajut, Ann. Chiar c-aș fi vrut, dar ar fi ca și cum mi-aș trage-o cu maică-mea.

– Ești un fiu de curvă împuțită, zise ea calm.

După asta, el se întoarse în camera de zi. Ann se topi în fundal, precum trandafirii de pe un tapet vechi, zgomotele și căldura din cameră îl sufocau și putu să simtă că începe să se îneca în propria lui petrecere.

Cu colțul ochiului prinse imaginea fugară a vechii canapele de lîngă fereastră. Mr. Guitar Man se juca cu o băutură în care gheața se topise de mult; Sue, stînd lîngă el, arăta de treizeci și cinci de ani, nu de douăzeci și cinci. Începu să se ofilească chiar în fața lui. Jenkins era lîngă ea, fața fiindu-i o mască a singurătății; la capătul îndepărtat, stătea Ann, cu ochii închiși. Probabil cufundată în gînduri. Toți aveau o privire stranie, înfricoșătoare, înghețată, ca cea a statuiilor de ceară dintr-un muzeu.

El se înfioră, apoi fu încă o dată absorbit de petrecere. El era gagiul care o făcea să ticăie, care o făcea să meargă, era tipul cu organizarea. Era oglindă pentru oamenii care voiau să verifice cum le stă mustața, cum le cade toga, dacă zîmbetul e potrivit și înfățișarea „adevărată”. El era eroul, vedeta, cîștigătorul ce trebuia purtat pe brațe.

Putea simți cum egoul i se mărește și umple camera ca stiro-spuma și știa că era foarte pilit, însă se simțea bine – muzica era la fel de clară ca diamantele și mîncarea era ambrozie, iar toți... toți îl iubeau.

Era două dimineața cînd, din senin, pe deasupra urletului petrecerii, el auzi soneria de la ușă și știu instinctiv că nu era poliția. Însă, la fel de instinctiv, știu că, indiferent cine era, nu trebuiau lăsați să intre. Apoi se auzi un rîs și un strigăt din hol și o izbitoră în ușă, iar petrecerea din jurul lui îngheță – era de parcă ai fi privit un film în care se fixează pe un singur cadru. Dansuri, rîsete, strigăte, iar apoi tăcere bruscă și camera plină de statui din ipsos.

Cineva avansă spre ușă și el vru să strige *Nu-i lăsa înăuntru!*, iar apoi ușa se deschise și gloata rînită de afară năvăli ca o grămadă de frunze măturate de vînt. Trăgeau la petrecerea lui ca niște magneți umani și mișcarea din cameră începu să se învîreze, iar, peste cîteva secunde, petrecerea zbiera iarăși.

Jeff nu-i cunoștea pe nici unul dintre ei.

Stătea singur într-un colț, petrecerea se învîlbură pe lîngă el, însă nu-l atingea niciodată, ca niște valuri ce se sparg în jurul unei pietre, iar apoi cineva apărui în fața lui.

– Deci tu ești Jeffrey.

Ura numele întreg, ura tonul condescendent.

Străinul era îmbrăcat în negru și avea o mustață lungă, neagră, ca un cowboy ticălos din vechime, și ceva din interiorul lui Jeff îi șopti *Ăsta-i tare*. Purta o insignă ELIBERAȚI-L PE LEONARD și cine mama dracului mai era și Leonard ăsta, oricum?

– Numele mi-e Lee, spuse străinul cu o voce profundă, un bas și Jeff bănuî că lucrase din greu s-o facă atît de joasă.

Apoi Lee puse mîna pe toga lui Jeff și lumea din jurul lor deveni brusc tăcută și tensionată, iar străinul zise:

– Păcat că se murdărește așa de ușor.

Cineva rîse, iar Jeff nu se gîndi la nici o replică pe care să i-o dea. Apoi o gagică pe care nu o cunoștea ieși în față și spuse:

– Ți-am văzut fotografia din „Times” – arătai drăgălaș.

O mulțime de oameni riseră, apoi se risipiră cu toții, iar Jeff se surprinse că se holba la vinul din paharul de hîrtie și observă că gheața pe care o aruncase în el ca să-l răcească aproape se topise.

Dispăru în bucătărie, dădu nas în nas cu blonda și ea aproape că scăpă farfuriile cu sandvișuri pe podea, iar el aproape că alunecă pe ele. Apoi zise:

– Ai de gînd să rămii, nu-i așa?

Ea îl privi de parcă n-ar fi fost sigură cine era el și spuse:

– Mai întreb?

Fata se strecură în camera de zi pe sub brațul lui.

El se întoarse la petrecere, încercă să-și liniștească panica și dădu de tinerelul care fusese la grava de la Poly Sci. Togă nenorocită, gîndea el furios, togă nenorocită și de rahat. Încercă să înnoade o conversație, însă puștiul chihoti și spuse: „Mai tîrziu omule!” se duse la grupul care se strînsese în jurul cowboyului în negru.

– Nu te poți încrede în cîini, spunea cowboyul, el vor ataca proletarii de fiecare dată. Pe de altă parte, poliția este predictibilă.

Un cor de consimțire; mulțimea crescui. Jeff nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbeau.

Se îndreptă clătîndu-se spre fereastra deschisă și încercă să tragă în piept niște aer proaspăt și să facă să înceteze învîrtitul camerei. De jos, din stradă se auzeau strigăte și cîntece, iar el se aplecă să vadă ce se întîmplă. Niște studenți cherccheliți mergeau împleticindu-se pe stradă, cîntînd un cîntec pop – însă el nu putea recunoaște melodia, *nu putea recunoaște melodia*, nici măcar nu-și putea aminti să fi auzit-o vreodată. Mai departe pe stradă, sub un felinar, o mică armată de femei picta fațadele magazinelor și schimbau firmele. Privi cu atenție, însă nu putu să găsească familiara cafenea *Eu și tu*; firma care se balansa deasupra trotuarului dispăruse și locul ei fusese luat de ceva pe care scria ȘANDRAMAUA. Nu mai cunoștea strada, își dădu seama el brusc;

Dana CHIOREAN

toate localurile „adevărate”, localurile lui, dispăruseră, nu mai auzise niciodată cîntecele acelea, nu mai putea ține în frîu gașca lui și numai cunoștea oamenii și ... cine mama dracului era Leonard, oricum?

La fiecare doi ani, spusese Ann. Și din ce în ce mai repede. Însă nu observi bobocii pînă în ziua cînd dau în floare.

Iar apoi se cufundă în canapeaua de la fereastră, țînd încă strîns paharul de hîrtie. Se așeză lîngă Mr. Guitar Man, Sue, Jenkins și Ann. Putea simți gheața cum i se furiează pe față, putea simți ceva ușor și moale pe gîtul și umerii lui.

Era, își imagină el, praful așternîndu-se ușurel.

Traducere - Cătălin TENIȚĂ

Zăpada este însingurat de roșie.

- Spune-mi, privind în viitor, ce-ai vrea să vezi?

- Nu știu! Nu știu...Lăsați-mă să dorm! Lăsați-mă să visez!

Semnele apar acum în toate anotimpurile, tot mai dese, tot mai evidente, tot mai elocvente.

Dee: - Eu rămân la convingerea că sînt de bun augur. O punte de comunicare. Este adevărat că mesajul a fost ratat, dar este o reușită cu neputință de contestat din punctul de vedere al concepției. Un contact între...civilizații...

Ven: (Incruntându-se și strîngîndu-și antierul vătuît împrejur): - Mesajul cui? Către cine?

Dee: (ceva mai puțin efervescent, dar cu elocvență): - Cineva care are o posibilitate peste puterile noastre de...

Han: - Eu aș zice că este vorba mai degrabă de un mesaj de ajutor - aici, pe munte, s-a rătăcit cineva care este în primejdie...

Dee: - Cineva care folosește, pentru a ne chema în ajutor, o frecvență de cîteva sute de mii de megahertzi și o intensitate de mai multe milioane de decibeli, așa cum rezultă din calculele făcute de cei de la Bază? Nu, este pur și simplu absurd! Și apoi, nu a fost decodificat nici un mesaj...

Ven: - Nu înțeleg de ce insistați pe ideea că ar fi vorba de un mesaj? Ce vă face să credeți asta? (Își strînge giuga de la hanorac).

Celălalt, necunoscutul care se alipise grupului parcă printr-o nefirească întimplare, geme înăbușit și ei se întorc spre el, privesc, dau din cap, apoi revin la discuție, ne mai acordîndu-i nici o atenție.

Han: - Într-adevăr, dacă sînt niște "ei", este urît din partea lor că ne-au făcut una ca asta. Fiindcă le era mai simplu așa, cei de la Bază au preferat să ne trimită pe noi aici să vedem ce este, direct, dar riscîndu-ne viețile, decît să plătească niște fonduri mai ca lumea și să descifreze mai întîi mesajul.

Ven: - Mesaj sau nu, eu v-am avertizat de la început că s-ar putea să fie mult mai primejdios decît erau tentați să creadă ceilalți. Si, de altfel, ce ajutor putem da noi aici, în vîrf, oricît de bine echipați am fi, și oricît de buni specialiști?

Dee: - la ascultați!

Se opresc și ascultă.

Ven: - Un șobolan.

Han: Da nimic, un șobolan.

Un șobolan negru și mare se strecoară în penumbră. Han ia o piatră și aruncă după el. Șobolanul fuge înghițit de întuneric.

Dee: - Dacă or fi, într-adevăr, așa cum s-a presupus, "străini", proastă imagine o să-și facă despre noi. Tocmai aici și-au găsit și ei să vină: frig, întuneric și șobolani...Ați văzut ce mari sînt? Am auzit că sînt purtători de boli și paraziți: ciumă, holeră, rabie...

Ven: - La Axă nu am văzut niciodată șobolani - sînt specie dată dispărută. Nici nu știam cum arată...

Celălalt se ridică brusc de jos, ia o piatră și aruncă după alt șobolan.

- Așa vă trebuie dacă nu mă lăsați să dorm! Eu mereu visez șobolani. Cît timp îi visez, toate sînt bune și frumoase: șobolanii rămîn aici, în mintea mea și eu sînt învățat cu ei: doctorul mi-a spus că sînt urmare a alcoolului...șobolanii mei...Dar dacă mă țineți treaz nu îi mai visez și ei dau buzna aici, peste voi.

Han (punîndu-i mina pe umăr): - Calmează-te!

Celălalt îl privește cu ură. Mirie:

MIHAIL GRĂMESCU

SEMNELE

- Eu sînt foarte calm. Dar așa vă trebuie dacă îmi faceți injecțiile alea cu doping: acum eu nu mai pot dormi și ei vin aici, peste voi. Eu sînt învățat cu ei: într-o noapte am visat că mănînc o zeamă neagră împreună cu ei și atunci a intrat cineva și șobolanii s-au strîns chiorchine și nu am mai văzut decît o ciozvirtă de picior pe care au tras-o pînă la zeama aia neagră și au aruncat-o acolo, probabil ca să o condimenteze, iar noi am mîncat liniștiți mai departe...

Dee: - Termină! Stai acolo și tac!

Celălalt se așează bombănind pe mantaua militară și tace.

S-a făcut ziua. Expediția pornește mai departe. Ziua este mai puțin întuneric, dar este mai frig. Si semnele sînt peste tot. Incepe iarăși țiuitul de miriade de decibeli.

Dee se apleacă și ridică de pe jos un semn.

Han: - Aici sînt dese. Si cînd te gîndești cînd a apărut primul cite măsuri de precauție se mai luau...

Ven: - Mai țineți minte cînd am crezut că sînt

Dee: - Dacă a reușit să-și dea seama de la prima vedere de importanța semnelor, nu este de loc atît de proastă cît vrei tu să ne faci să credem și eu aș zice, mai iute, că ești gelos pe perspicacitatea ei.

Ven: - Greșești! Nu ai înțeles nimic! Și-a luat pur și simplu un aer important și interesant și a spus și ea ceva care să lase impresia că a înțeles și că este foarte deșteaptă, dar de știut nu știa nimic și nici nu avea de unde să știe de semne pe atunci.

Celălalt își acoperă urechile cu minile și se strîmbă spasmodic.

- Spuneți-le să termine cu țiuitul ăsta odată! Nu mai suport!

Han (calm dar persuasiv): - Taci din gură și nu ne mai întrerupe din discuție: tu nu vezi că vorbim?

Celălalt însă nici nu l-a ascultat, privind uimit undeva, în spatele lor.

- Ia te uită cîți șobolani!

Dee: - Într-adevăr. Si ce mari sînt! cu cît urcăm sînt tot mai mulți.

Cînd se apropiase seara făcuseră iarăși focul. Ger. Și zăpada însingurat de roșie.

Celălalt se plînge iar că nu-l lasă să doarmă.

Mai sînt doar cîteva ore de mers pînă în vîrf și pentru acest motiv sînt tot mai febrili, tot mai agitați. Dar și tot mai tăcuți.

Șobolanii foiesc peste tot și celălalt se lamentează jalnic.

În zori adună încă semnele dimprejur în sacii special pregătiți cu care fuseseră echipați. Semne din ce în ce mai stranii și mai obscure.

Șobolanii au ajuns atît de mulți încît trebuie să-și croiască drum lovind cu toporiștile în dreapta și-n stînga. Țiuitul se aude foarte puternic: stau tot timpul cu gurile deschise ca să nu le pleznească timpanele sub presiunea decibelilor.

În vîrf, pe cer, se profilează o siluetă ca o așchie metalică.

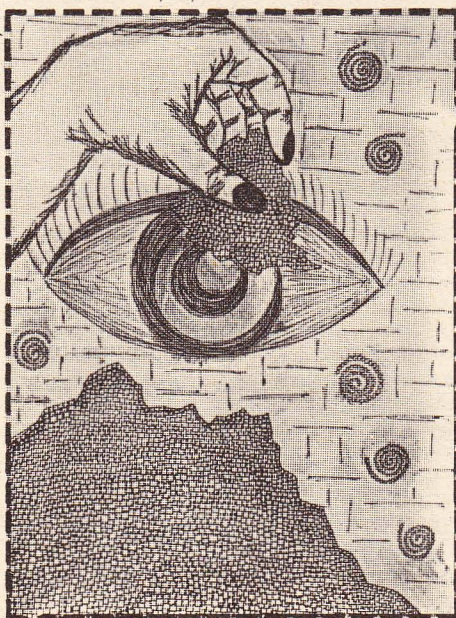
Aleargă printre șobolanii care nu se mai feresc din calea lor ci, dimpotrivă, se întorc și îi mușcă de picioarele degerate.

Silueta se conturează pe cerul întunecat și, din apropiere, apare ca un schelet de aeronavă sau ca un bot imens de șobolan de șvaitzer

De jur împrejur movile de "semne".

Și se aruncă, urlînd mut, în suvoiul materializat al țiuitului, arătîndu-și uni altora cu degetul cum șobolanii negri rod scheletul gigantic, smulgînd foițele subțiri ale materialului necunoscut - dinții lor ascuțiți lăsînd perforații în material - fișii pe care ei le consideraseră cartele de computer și "semne".

În spate, grota a cărei gură se deschidea spre schelet, amplificînd cu miriadele ei de hertzi și decibeli de rezonanță piuiturile vîlmășagului zbătîndu-se, îmbulzindu-se către adînc atrași ca de o misterioasă chemare, mușcîndu-se, împerechîndu-se sau ronțînd fișiuțele desprinse din Marele Schelet.

Oana Manasii (Quasar -Iași)

cartele de computer? Eram la Ax, lîngă cataracta cu antigravino de lîngă Blackholl, cu Owen, partenera mea. Si ea a făcut, ca de obicei, o figură profundă, ca și cum ar fi pătruns un mare adevăr, ca și cum ar fi înțeles totul din prima clipă - a întors semnul pe toate părțile și a conchis că ete ceva foarte, foarte important, pentru noi toți.

Dee: - Eu îmi tot pun întrebarea din ce or fi făcute, fiindcă nu este în nici un caz un material terestru cunoscut. Însă, de data asta se pare că partenera ta a avut dreptate - este o femeie inteligentă sau cu fler - de "intuiția feminină". Acesta pare să fie unul dintre cele mai importante evenimente ale istoriei moderne.

Ven: - Owen inteligentă? Da de undel Este una dintre cele mai fade și sterile spirite din cite mi-a fost dat să înlînesc!

Concursul literar Atlantykon '94

La început mi se spusese că vom fi șase în juriu: George Anania, Romulus Bărbulescu, Adrian Ionescu, Alina Popov, Dănuț Ivănescu și eu - cu domnul Anania președintele juriului.

Eram convinși că, așa cum se întâmplă de obicei când juriul este compozit, plaja opțiunilor va fi foarte întinsă și vor ieși pe primele locuri, prin jocul hazardului (să zicem) textele medii în defavoarea celor într-adevăr meritorii. Eram îngrijorați, fiindcă Jurnalul SF încercând ca și Anticipația CPSF să asigure o activitate de centralizare la nivel național, îmi pusese la dispoziție spre lectură cea mai mare parte a textelor încă de cu o lună mai înainte și îmi era evident că aveam de-a face cu un concurs de foarte bun nivel valoric, cu multe texte premiabile și încă și mai multe publicabile. Cum se întâmplă adesea la concursurile SF s-a făcut rabat de la data ultimă a expedierii textelor, primindu-se lucrări pînă și în tabără - dintre care unele chiar foarte bune, premiate, cum a fost cazul cu cele ale lui Andrei Valachi din Iași, Costi Gurgu din București sau Sandu Cătălin de la cenaclul Nova 5.5.

Oricum, deja cu cele evidențiate din prima tranșă s-ar fi putut scoate un volum colectiv meritoriu, după părerea mea - erau peste 250 de pagini interesante. Acest concurs mi s-a părut cel mai puternic din câte am avut eu posibilitatea să jurizez. Se poate vorbi în prezent de o adevărată generație nouă de autori de ficțiune, majoritatea lor tineri, nume noi, cu stiluri diferite și texte cu subiecte și tematici diverse. Chiar dacă, dintre ei puțini au suficient material pentru un volum individual strălucitor, așa cum impune ștacheta economică de după Revoluția din 89, impresia de ansamblu este suficient de puternică. Sint convinși că nu întâmplător Antologia Nemira, cu texte românești a avut un succes impresionant ducînd la permanentizarea acestei inițiative printr-o nouă antologie 95, care însă nu va epuiza, sint convinși de asta, resursele de creație existente în fandom, și probabil nici interesul publicului.

Știu din proprie experiență cît de greu este să impui un nume nou editorilor, criticii și pieței, mai ales în condițiile actuale. În ultimii ani se semnalează o tot mai acută lipsă de apetit a publicului pentru literatură - fenomen cert și poate interesant de studiat social. Au contribuit la acest fapt poate și prețurile tot mai mari la carte, poate și ofensiva publicațiilor de presă, mai dinamică decît cartea, poate și fenomenologia specifică "galaxiei Marconi", poate și concurența literaturilor străine - dar este evident pentru orice om de cultură că literatura unei nații nu poate trăi numai din traduceri, motiv pentru care cred că trebuie sprijinită pe orice căi literatura originală națională de valoare. De la evenimentele din 89, din "pleiada" de glorie promovate de Cîntarea României nu au mai rămas decît cîteva nume competitive, de valoare reală, în timp ce scriitorii conjuncturali foarte apreciați în Epocă s-au vădit efemere glorie de mucava, a căror "operă" a devenit mult mai repede decît se aștepta cineva doar un morman de literatură inutilă. Din sutele de nume ale capetelor de serie ale literaturii moderne (scriitorii glorificați pînă și în manualele școlare) abia dacă mai rămîn vreo zece sau poate cincisprezece de real prestigiu.

Care este locul SF-ului în acest nou context cultural? Este greu de spus. El supraviețuiește totuși, ceea ce este un semn de bine într-un moment în care nici măcar revistele literare și de cultură

tradiționale nu mai apar decît sporadic și cu mari greutăți. Scuturată de multele elogi și de verbiajul pretențios intelectualist "hăinuța" culturii noastre noi rămîne jalnic de subțirică și modestă în acest sfîrșit de secol. Entuziasmul imperial al Epocii, glorie cu care mulți s-au îmbătat, s-a vădit extrem de apoasă la impactul cu economia de piață.

Poate deci actul cultural al acestor tineri autori de ficțiuni să se impună în concertul literaturii noastre viitoare? Probabil că unii, cei mai ambițioși și tenaci, talentați și puternici vor reuși pînă la urmă să se afirme cu un volum (bineînțeles, în speranța că literatura română nu va sucomba total în următoarea perioadă). Tinărul Andrei Valachi din Iași mi se pare, în urma textelor pe care i le-am citit în concursuri, cel mai aproape de a împlini necesarul unui volum de autor. S-ar putea să mai fie și alții. Unde vor publica, în ce tiraje și în ce condiții, este mai greu de anticipat deocamdată.

Dar să ne întoarcem la concursul Atlantykon '94. Mi-ar fi părut rău ca textele meritorii să nu ajungă la podiul de premiere din pricina unei jurizări partizană sau arbitrară - cauzată mai ales de numărul mare de membrii în juriu. În aceste cazuri, de obicei sint promovate texte care, după concurs, niciunul dintre membrii juriului, luați în parte, nu le recunoaște drept cele mai bune din concurs. Se întâmplă un fenomen oarecum analog statisticilor tururilor de scrutin studiate de H. Pointcare.

În cazul de față, totuși, plaja de repartiție a părerilor a ieșit mult mai grupată, poate și ca urmare a retragerii din juriu a Alinei Popov, care a fost "sufocată" de problemele organizatorice, ne mai răzbind cu lectura textelor de concurs. Iar Dănuț Ivănescu, după ce a parcurs jumătate din materiale, s-a dus pînă la mare și nu a mai revenit în tabără. Am jurizat, deci, cei rămași.

În privința numărului premiilor acordate - am căzut cu toți de acord cu ușurință că textele meritorii din concurs erau mai multe decît cele trei premii propuse inițial. Și mai era și problema categoriilor literare la care se încadrau lucrările, întrucît într-un fel se judecă o schiță și altfel o povestire sau o năvelă.

Astfel s-au evidențiat cele zece schițe premiate - în primul rînd ca o recomandare pentru reviste - fiindcă textele scurte au șansa cea mai mare să vadă repede lumina tiparului (cum se spune). La năvelă și povestire s-au acordat cele trei premii în ordinea notelor obținute, deși toate trei premiile erau cam egale valoric - bine că a existat și o suplimentare de premii din partea editurii Multistar, fiindcă altfel ar fi rămas neevidențiate texte interesante. Așa, pînă la urmă a rămas nepremiată o singură năvelă care ar fi meritat interes - Uciagătoarea artă - de Claudiu Murgan, care are o șansă la viitoarele concursuri, dacă nu va fi publicată pe undeva pînă atunci. Punerea de note în beletristică mi s-a părut întotdeauna o aproximativă abuzivă care-mi amintește de versurile lui Vulpescu "Vine vama să-mi măsoare porția de har". Dar cum altfel se poate face o jurizare colectivă a unui vraf de pagini? Povești frumoase și interesante. Literatură. Mi-ar place să cred că vor răzbi pînă la sfera de interes a unui public cît mai numeros. Artă este menită să le aducă oamenilor bucurie (estetică). Sau meditație revelatorie.

Cam asta s-ar putea spune despre concursul Atlantykon '94. În seara decernării premiilor, domnul Anania mi-a făcut cîntea de a lăsa în seama mea "preșidenția" juriului - în virtutea faptului că "fusesem

CONCURS JSF

1. Care sînt cele 3 cărți heroice - fantasy pe care le-a editat Nemira și în ce colecții au apărut ele?

2. Cum se numește soțul lui C. Kurtz și cu ce se ocupa.

3. Cum se numesc cărțile lui Emery care urmează la „Proscrișii”.

Răspunsurile sînt așteptate pînă la data de 20 septembrie ac.

cel mai activ" - eu ținusem tabelele centralizatoare acordate și calculasem totalul cu calculatorul. I-am mulțumit, măgulit - dar, fie vorba între noi acest juriu n-a avut nici un președinte propriu-zis - toate părerile au fost egale valoric între ele iar consonanța de gust a făcut inutile alte dezbateri pe marginea lucrărilor - notele operînd doar o clasificare oarecare în grupul de manuscrise deja evidențiate de comun acord ca deosebite din vrafurile inițiale.

După părerea mea - și, din cîte am discutat și cu ceilalți membrii ai juriului, la unison cu aceștia, nivelul concursului a fost foarte bun. Se poate vorbi de o creștere valorică, de la an la an, a lucrărilor prezentate la aceste concursuri SF. Către unde? E greu de intuit - este evident pentru oricine că nu toți acești autori sînt, sau vor deveni profesioniști. Perioadele de scădere sînt urmate de afluxuri de texte interesante, acumulîndu-se în timp, ca un material aluvionar intelectual din ce în ce mai prețios și pretențios. Răsfoind paginile SF-iste din urmă cu numai zece sau douăzeci de ani vom constata că poate doar cele mai bune texte din acele publicații ar mai putea concura astăzi la aceste concursuri „de debut”, sau „de amatori” - nici nu mai știu cum să le spun, fiindcă nici nu există, de fapt, vre-un termen exact care să exprime cu precizie acest spațiu de spiritualitate interdisciplinară. La frontiera imaginarului cu științificul, modernului cu clasicul, se găsește cîte o insulă dunăreană, un Atlantykon între o centrală atomică și vestigiile unei cetăți antice, unde se adună studenți, universitari, editori, artiști plastici, scriitori, oameni politici, tineri și bătrîni, sub interesul îndepărtat al unor foruri naționale și internaționale de mare prestigiu (Uniunea Scriitorilor, Radio, Televiziune, Presă, Ministere, UNESCO) - să-și spună istorii despre lumile stranie ale fanteziei. A juriza așa ceva este cam cum ai juriza irizațiile luminii într-un cristal. Mereu există nemulțumiri gata să conteste topurile stabilite, criteriile de judecată, dogmele... Le-am propus să confere un premiu al fanilor, în conjuncție sau opoziție cu premiile oficiale, dar după ce toată lumea a fost de acord cu entuziasm, se pare că pînă la urmă premiul de anul acesta nu a mai fost acordat. Păcat. Ar fi votat pentru el paisprezece cenacluri - cîte au participat la acest festival cu bacuri, corturi și jocuri de artificii și - ntrecheri sportive pe malul bătrînului Danubiu. Peste două sute de oameni tăbăriti pentru o mare călătorie în imaginar la malurile unui fluviu din secolul XX direct în legendă. Pînă și invitații străini - din Anglia, Italia și Basarabia - „aclimatizați” au prins a deprinde subtilitățile graiului uniți într-un alean de descălecarea dulce. Într-un anumit fel Paradisul și întoarcerea la natură ar putea începe și de la Atlantykon. Care or fi fost oare condițiile de confort din Grădina Inceputurilor? La întoarcerea întru Divinitate vom mai avea acces la frumusețile artei? Frumoasa lume a lui Dumnezeu - o mare creație deplină, în armonie - oglindită în Sfîntul Duh al harului unei ape adînci și line asupra căreia plutesc stoluri de păsări de deltă foșnîndu-și panajul către norii înălțați triumfător către Cerul privindu-ne de dincolo de oceanul de timp. Atlanty Kron.

Envoye speciale pour JSF fait par Gabriel Ambroise / Nancy / France

* Mulțumiri JSF/ Nicolae C. Arton pentru semnarea existenței fanzinului nostru „A la nuit noire...” în paginile singurului săptămânal SF din Europa.

* Editura franceză „Car rien n'a d'importance” a publicat recent o culegere de 11 nuvele semnate de Serge Brussolo: „L'evadee”, „La redemption”, „L' autoroute”, „Les enfants de Protee”, „Le ver et la nuit”, „...Car ceci est de la chair et ceci est mon sang”, „Non, Frankenstein n'est pas mort a. Dien Bien Phu”, „Jour de chasse a

Manhattan”, „Parking de l'ennui”, „La piege a chance”, „From the bad years with love...”. Editorialul este semnat de către Richard Combalot.

* Aceiași editură are în intenție publicarea mai multor cărți despre seriile science-fiction: „V”, „Cosmos: 1999”, „Tunderbirds”.

* Serialul american „Twilight Zone” (văzut și la noi pe TVR1), a fost editat în Franța, în patru casete, sub titlul „La Quatrieme dimension”.

* În JURNALUL SF am citit (N. JSF: lui Gabriel Ambroise limba română i se pare accesibilă - foarte asemănătoare cu franceza - și a reușit să citească și să înțeleagă câteva articole din JSF) că filmul „Oblivion” de Sam Irvin a fost turnat în România. Am descoperit alte două filme

realizate la voi: este vorba de MANROID, regiat de Jack Ersgard, cu Brian Cousins, Joe Caldwell, Michael Dellafemina, realizat în 1992; al doilea este DAUGHTER OF DARKNESS (titlul francez este „La legende des tenebres”) realizat de Stuart Gordon, cu Anthony Perkins (este cred ultimul film pe care l-a făcut înainte de a muri).

Filmul vorbește despre reîntorcerea în România a unui tânăr american în căutarea tatălui său care nu este altcineva decât Dracula (A. Perkins). La sfârșitul filmului se poate vedea statuia lui Dracula, în curtea castelului său.

De fapt statuia este aceea a lui Anonymus, scriitor ungar, a cărui statuie se află la Budapesta. Am impresia că nimeni nu a sesizat această eroare grosolană.

Traducere -

Nicolae C. Arton

VIVISECTII LITERARE

C am târziu, ce este drept, încerc totuși să vă prezint o scurtă analiză bibliografică asupra ultimelor apariții editoriale science fiction de la noi, bineînțeles cele care merită să ocupe spațiul tipografic.

Printre volumele ultimei perioade o notă inefabilă de romantism ne propune editura bucureșteană Larry Cart 2000 cu romanul „Războiul lumilor” al englezului Herbert George Wells (1866-1946). Acest roman, probabil cel mai cunoscut al lui HG Wells după „Omul invizibil” și „Mașina timpului”, a cunoscut o celebritate unică care a mers, straniu, pînă la panica de masă creată asupra publicului, efectele putînd fi egalate, probabil, doar de o reală debarcare pe Terra a „marțienilor”. „Războiul lumilor” a fost și ecranizat de două ori: în 1953 în Statele Unite, regia Byron Haskin (un film cotelat cu 3,5 stele din 4 posibile de către „Hoffman's Guide to SF, Horror and Fantasy Movies”) și a doua oară tot în Statele Unite, regia Colin Chilvers, în 1988 dar cu mult mai puțin succes. Însă cel mai mare „succes” l-a avut dramatizarea radiofonică a romanului, dramatizare realizată în anii '30 de către Orson Wells, creație care transmisă a produs în mai multe orașe din Statele Unite o panică de masă soldată cu mai multe sinucideri. Revenind însă la roman trebuie să menționez că acesta a văzut lumina tiparului pentru prima oară în Marea Britanie în 1898, la noi apărînd pentru prima oară în 1963 la editura Tineretului și, acum, la editura Larry Cart 2000 care ne-o propune la un preț de 1800 lei pentru 208 pagini și în traducerea lui Paul Lăcătuș și Mara Popa.

Personal nu am o părere grozavă despre romanele care au ca subiect un film de succes, vezi „Alien” (totuși aceste 3 romane sînt excelente) apoi „Jurassic parc”, „Întîlnire de gradul III” sau seria „Războiul stelelor”, dar „Terminator I” merită să fie citită, dacă nu pentru altceva măcar pentru a nu vă plictisi. Așadar toți cei ce aveți un drum lung de făcut cu trenul îl puteți cumpăra, costă „doar” 2300 lei, și dacă veți închide un ochișor la foarte multele greșeli „de tipar” (!?) ale volumului, de fapt așa cum ne-a obișnuit editura bucureșteană Elit Comentator, puteți avea asigurată o călătorie mai plăcută sau „mai scurtă” iar fanii lui „Amy” Schwarzenegger îl pot admira pe coperti într-o superbă poziție gen: *Bă, te omor de tot!*

Așa cum ne-a obișnuit, „Numărul doi” din România, editura craioveană „Cristian Plus” propulsează și la noi un remarcabil scriitor american, născut în 1948 în Canada, William Ford Gibson, un adept și părinte al genului cyberpunk, cu remarcabilul roman „Neuromantul”, publicat pentru prima oară în 1984 la editura nord-americană Bantam Doubleday Dell Publishing Group Inc. și care este unul dintre cele mai laureate romane: Hugo 1985, Nebula 1985, The PK Quick

Memorial Award 1985, SF Cronicle 1985, Ditmar - Australia - 1985, Seiun Taisho Award - Japonia - 1985, Locus 1985. Editorul craiovean mai menționează și un premiu Campbell dar nici palmaresul lui „John W. Campbell Award” și nici „John W. Campbell Memorial Award” nu-l menționează printre laureați, date preluate din „The Cyclopedie of Science Fiction” 1993 a lui J. Clute și P. Nicholls, din „Reginald's SF and Fantasy Awards” și A „Comprehensive Guide to the Awards and Their Winners” - Second Edition. Volumul publicat de către editura Cristian Plus are 335 de pagini, prețul de 2700 lei, traducerea este făcută de Mihai Dan Pavelescu iar coperta o asigură Marian Mirescu.

O altă carte cu subiectul unui film, de data aceasta de apariție recentă, ne-o propune tot editura Cristian Plus și este vorba de primul volum al seriei „Star Trek - Jurnalul”, serie ce cuprinde nouă romane apărute în perioada 1974-1975, și care-l are ca scenarist pe Alan Deen Foster. Volumul are prețul de 2200 lei, 219 pagini și este tradus de Eugen Predatu. Nu sînt deloc conștienți că ar trebui să-l cumpărați. Gîndiți-vă că are totuși nouă volume, dar cum Star Trek-ul e teribil de la modă mai vedeți voi. Oricum după ce cumpărați toată seria puteți cîștiga un radiocasetofon oferit de editură, nu vă speriați: doar nouă astfel de premii vor fi acordate!

Reală noastră „pasiune” pentru scriitorul american Isaac Asimov (1920-1992), peste o duzină de titluri noi sau reeditări publicate numai în ultimii doi ani, face din noi cel mai asimovian fadom de prin lume. Oricum ar fi trilogia lui Isaac Asimov sa-măpărît între editurile Teora și Nemira, probabil doar pentru a ne „goli” mai eficient buzunarele. Deși cele mai multe volume au fost publicate la editura Teora, 6 din ciclurile roboților și imperiului plus un alt volum care nu face parte din trilogie, vă prezint în cele ce urmează binecunoscutul roman „La marginea Fundației”, premiul Hugo în 1983, și care a apărut de curînd la editura Nemira, de fapt aceasta fiind „responsabilă cu ciclul fondationist al trilogiei și din care a mai publicat deja alte 4 titluri. Trebuie să menționez că acest roman i-a dat de furcă lui Asimov vreo trei ani și aceasta pentru simplul motiv că nu era perfect. Oricum ar fi romanul, apărut pentru prima oară în 1982 la editura Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc. din Statele Unite, este o excepțională lucrare care te face să te gîndești la infinitatea speciei umane și mai ales să-l cumperi chiar dacă are un preț exorbitant de 3400 lei, 416 pagini și este tradus de către Gabriel Stoian.

După cele scrise pînă acum ce mai pot avea adăuga? Sper că ați înțeles: dacă nu cumpărați acum aceste cărți, vă garantez, mîine veți regreta din toți porii.

Matei DONEA

S(F)-o-pirle(II)

Pe 22 august George Ceașu a împlinit 40 de ani de viață.

La mulți ani George!

Pe 5 octombrie clubul STRING va sărbători al cincilea an de existență. Se pare că va exista și un număr JSF-String.

Un comunicat ne-oficial - cazarea la RomCon va fi de 1200 lei pe noapte și 2500 lei / 3 mese, taxa de participare 5000 lei.

Pe 25-08 -1994 s-a autodemascat și autorul prozel (schitel) ACOLO SUS, VULBUL - proaspăt premiată Atlantykron '94 și Nemira în persoana lui Sandu Cătălin (club Nova 5,5-Galați). Spiculum din scrisoare „În rest toate cele bune, n-am de ce să mă plîng de primar sau de alții care, se pare, că au fotofli de conducere.

Mă bucur că am smuls din mîna altora premiile și sper că și vouă să vă placă schița și poate o strecurare la tipărire într-un număr viitor, dacă vreți și dacă vă lasă cenzura.”

Dacă ne va place o să apară în rest o bilă neagră pentru cel de la FNTSF care sau grăbit, mai acum cîteva luni, să-l sancționeze pe cel de la Nova cîndvîrgulăcînd pe motiv că nu mai dau nici un semn de viață.

Gigel Chlazna, str. Lăpuș, bl. 22, ap. 7, 1100, Craiova oferă numerele 11, 19, 20, 22-25, 27, 39, 49, 51-54, 57-61, 64-66, 76, 77, 79, 80, 81-82 din JSF.

Toate editurile interesate de prezentarea cărților în JURNALUL SF sînt rugate să expedieze cîte cinci exemplare pe adresa redacției.

CĂUTĂM DIFUZORI SPECIALIZAȚI, SAU PERSOANE PARTICULARE PENTRU DIFUZAREA JURNALULUI SF ÎN BUCUREȘTI ȘI ÎN PROVINCIE.

SN - 43 - săptămînal de sf, horror și fantasy a apărut tot în două pagini. Se pare că pe acolo prin culise cineva trage oarece sforți în folosul lui propriu și personal.

Tot din culise: În FNTSF se pregătește oarece schimbări - se aude chiar de o demisie verbală a lui S. Repanovici din funcția de președinte. Oricum pe 10 - 09 - 94 vom fi prezenți la ședința Federației și vom vedea CE și CUM!

Adrian Bănuță